

REN DHARK č.16

ZELENÉ KAPKY

C.CANTER

Zdá se, že kolonisté na Hope nepoznají už nikdy klid. Souboj dvou vesmírných inteligencí - zelených kapek, bioenergetických organismů z osmé planety a Nogků, ještérů s hlavami vážek - se přenesl na pátou planetu. Oba druhy pozemšťany teprve zkoumají, ale Nogkové, kteří přišli o svou kosmickou loď, schopnou dopravit je k mateřské soustavě, se v mozcích kolonistů dozvěděli o prstencovitém korábu, který na Hope zanechali Tajemní. Jejich nejbližším cílem se stává potřeba ukořistit ho a pokusit se o návrat...

Tiché bzučení v zatemněné zkušební místnosti pomalu narůstalo. V nazelenalém světle obrazovek vypadaly tváře mužů strašidelné. Prostřednictvím senzorového mikroskopu ukazovaly obrazovky milionkrát zvětšenou buňku. Vypadala jako asi metr velký, neforemný pytel z průsvitné látky, která prozrazovala jeho obsah.

„Dvacet procent intenzity záření hodnoty X a jdu pomalu výše,“ ohlásil muž u ovládacího pultu.

„Dosud nevidím žádné změny, ani na stěnách, ani na jádře buňky nebo v chromozómech. I geny vypadají stále stejně,“ řekl Ren Dhark.

„Nezapomínejte, že máme teprve dvacet procent intenzity,“ živě namítl třicetiletý biolog Pierre Duval.

„Pěťadvacet procent,“ řekl muž u pultu.

„Tak fajn, pěťadvacet. Kdyby se teď ukázaly nějaké změny, byli bychom všichni už dávno po smrti. Považte, vážení pánové, že jsme již po určitou dobu vystaveni záření, jakého jsme tady ve zkušebně dosáhli pouze ze čtvrtiny.“

Ta poznámka vyvolala neklid. Učenci se tiše dohadovali o tématu, které v poslední době neopomíjel snad žádný z nich — o neuvěřitelných změnách magnetických hodnot v Galaxii.

„Nejdřív jsem si myslel, že mám halucinace,“ řekl astrofyzik Vince Os-sorn. „Normálně jsem nad svojí prací usnul. Když jsem se probudil, přístroje ukazovaly Oerstedovy, Gaussovy a Maxwellovy hodnoty takové výše, jaké dosud nikdo nepovažoval za možné.“

Poznámka vyvolala souhlas. Rozmluvy byly hlasitější.

„Čtyřicet procent intenzity záření.“

Bzučení lineárního urychlovače, který vyráběl záření nutné k pokusu, se už nedalo přeslechnout.

„Vážení pánové, prosím o klid,“ pravil Duval. „Vím, nabývající *záření* je zneklidňující a týká se nás všech. Právě to chci také demonstrovat. Tak prosím nerušte.“

„Padesát procent.“

„Tam! Pozorujte genový řetězec buňky. Vidíte to počínající zabarvo-vání?“ Duval chytil Rena Dharka za paži. Druhou rukou ukazoval na obrazovku.

„Detailní zvětšení prosím výše!“ řekl.

Genový řetězec byl teď lépe vidět. Zaujímal nyní celou obrazovku. Všechny oči zíraly na jemné, několikanásobně přerušované linie genového řetězce. Nositele dědičných vlastností. Už dávno se vědělo o citlivosti tohoto řetězce na záření.

„Osmdesát procent.“

„Skutečně, genový řetězec se zabarvuje.“ Hlas Rena Dharka prozrazoval velký zájem o věc.

„Máte pravdu, Duval. To je ono poškození, o kterém jste mluvil?“

„Přesně tak. Počkejte si, až dosáhneme hodnoty X a uvidíte, co se s genovým řetězcem stane pak. I nebiolog to pak uvidí.“

„Sto procent hodnoty X. Intenzita současného záření dosažena," ozvalo se od řídicího pultu. „Prosím." Víc toho Duval už nemusel říkat. Všichni viděli, co má na mysli. Zpočátku stejnoměrně slabé nasedly genový řetězec nyní prokazoval nepravidelné změny barvy, různě umístěné body. Tmavošedé, některé docela černé. A na jiných místech úplné zmizení šedé barvy.

„Zajímavé. Co z toho vyvozujete, Duvale?" Ren Dhark se podíval na biologa s velkým zájmem.

„Hluboké porušení dědičných faktorů. Jakého druhu toto porušení je, se dá zjistit pomocí zdoluhavých testů. Jedno je ale jisté: pokud budeme tomuto záření vystaveni delší dobu, je další existence lidského života na Hope ohrožena. A chtěl bych dokonce říci..." pozdvihl Duval významně hlas, „...znemožněna."

„Biolog nám vydal své potvrzení faktů," řekl Vince Ossorn a vstal. „Proto musíme co nejrychleji vytvořit podmínky k ochraně Cattanu."

Jeho kolegové Claus Bentheim a Wren Craig mu přitakali. Ossorn pokračoval:

„Ochranou před takovýmto zářením může být pouze energetický odrazný zvon. Musíme použít všech sil k tomu, abychom tento projekt co nejrychleji uskutečnili."

„Každý den je cenný," dodal Duval.

„Energetické zvony umíme díky technice amfiů vybudovat," řekl pak Craig. „Problém je v tom, zda se nám podaří vybudovat dostatečně velký zvon."

„Kromě toho musejí generátory, jež budou energii zvonu dodávat, pracovat naprosto spolehlivě," řekl Bentheim. „V žádném případě si nemůžeme dovolit výpadky.

Několikanásobné jištění zařízení je nutností. Co si o tom myslíte vy, pane Dharku?"

„Ochrana našich životů je na prvním místě, pánové," pravil Ren Dhark. „Vše ostatní musí teď počkat. To se týká i dokončovacích prací na POINT OF."

Ren Dhark zvažoval organizaci dohodnutých nouzových opatření. Jeho vznášedlo se zvedlo z přistávací plochy v Cattanu a vydalo se 700 kilometrů daleko přes oceán k ostrovu Deluge. V duchu si probíral řady vědců a techniků, kteří by mohli být při výstavbě energetického ochranného zvonu nápomocni. Sice se tím práce na prstencovité lodi POINT OF, nalezené jako pozůstatek cizí civilizace, zdrží, ale tvrdé podmínky záření jej nyní nutily k rychlému jednání v jiné oblasti. Dokončení prstencovité lodi mělo smysl pouze v tom případě, že na Hope zůstanou nějaká lidé.

Uprostřed bouře přistál ve skalách na Deluge, vystoupil z letounu a sjel antigravitační šachtou do útrob skal, kde zanechali moudří Tajemní svoji techniku. Tajemní — Tajuplní — taková jména dostali stavitelé lodi od lidí.

„Ahoj, René." Ze skupiny techniků vystoupil Dan Riker a pozdravil svého přítele. „Co se děje v Cattanu? Ti měli pěkné naspěch, aby si tě sehnali. Něco nepříjemného?"

„Dokonce krajně vážného. Záření... Biologové mé přesvědčili, že je nutno nad Cattanem co nejrychleji vystavět energetický zvon, který by záření odrážel. Jinak musíme počítat se zánikem."

„Takže přece," hvízdal Dan Riker. „Hned jsem si to myslel, jakmile zveřejnili zvýšení hodnot záření." Zarazil se, jakoby jej cosi napadlo.

„Zdalipak s tím má něco společného to náhlé zmizení bytostí z osmé planety? Těch kapek?"

„Tím důležitější bude naše expedice na jejich planetu. Jak jsi daleko s přípravami, Dane?" zeptal se Ren Dhark.

„Jsou skoro u konce," odpověděl Riker. „Kdy vyrazíme?"

„Co nejdřív."

„Poletíme opět spolu v jednom Blesku?"

„Já zůstanu tady, Dane. Ty povedeš expedici."

„Ale proč? Vždyť tě to tak zajímalo?" divil se Riker.

„Ano. Rád bych letěl s tebou. Ale vědci mé dnes přesvědčili o nutnosti výstavby

energetického zvonu. Musím být u toho, abych koordinoval a popoháněl práci. Udělá se mi lip, až bude nad Cattanem ochranný zvon. Život je podstatou veškerých našich úmyslů. Nejhlavnější a prvořadý úkol je zajistit naše životy."

Riker přikývl. „Rozumím," dodal jen., Jsme připraveni, René." Dan Riker pokynul rukou k devíti Bleskům, jež stály přesně vedle sebe na přistávací ploše před vchodem do podzemních zařízení Deluge. Stojíc na šesti výsuvných nohou, připomínaly tyto malé kosmické čluny Tajemných pavouky. Mely odvézt osmnáct mužů expedice na osmou planetu dvouslunečního systému.

„Díky, Dane." Ren Dhark právě vyjel antigravitační šachtou z labyrintu jeskyně a připravoval se k odletu na Cattan. Energetický ochranný zvon nad městem, nyní důležitější než kdy jindy, mu dělal stále větší starosti.

„Vaše expedice je velice důležitá," řekl Dhark. „Jak tě znám, Dane, znáš program do všech detailů nazpaměť." Položil příteli paži na rameno.

„Přirozeně. Získání co nejvíce informací o planetě, kartografie z velké výšky, měření gravitace a magnetických polí," vypočítával Dan Riker. „Především se ale pokusíme zjistit něco konkrétního o těch zvláštních kapkovitých bytostech."

„Hlavně chceme vědět, co se na té planetě děje," potvrdzoval Ren Dhark. „Koneckonců patří do naší sluneční soustavy a astronomicky vzato leží v naší bezprostřední blízkosti. Kapkovité bytosti musely mít nějaký důvod, proč se vynořily nad Cattanem."

„Máš ty kapky, ehm, za živé bytosti?" zeptal se Riker. „Anebo jsou to malé kosmické lodi jako třeba naše Blesky?"

„Jaks na to přišel?"

„Inu, kdyby šlo o organismy, pak musejí patřit k velice zajímavému druhu," zdůraznil Riker. „Protože jsou bez jakýchkoli prostředků schopny létat po vesmíru."

„Právě proto se toho o nich musíme dozvědět víc. Jejich telepatické schopnosti jsou pro nás zajímavé. Vždyť víš, jak uspaly celý Cattan. Musely po nás něco chtít. Pokuste se s nimi navázat spojení. Třeba se vám to podaří na frekvenci, kterou určil Glenn Morris."

„V pořádku, René." Dan Riker poznamenal, že lidé, čekající u Blesků, jsou už netrpěliví. A také nechtěl Dharka déle zdržovat.

„Zůstaneme v neustálém rádiovém spojení se stanicí Cattan, naplníme náš program na osmé planetě - na Metanu - a okamžitě se vracíme," pokračoval. Ren Dhark mu podal ruku.

„Dobré pořízení. Na brzkou shledanou."

Nastoupil do svého vznášedla, nastartoval motory a strhl stroj kolmo vzhůru. Brzy zmizel v mracích. Nad Deluge to vypadalo na průtrž mračen.

Dan Riker kráčel k Bleskům a vedle nich stojícím mužům. „Nastupme," řekl s úsměvem a ukázal nad sebe. „Jinak zmokneme."

„Přejít na telepatické řízení," řekl Riker do vysílačky „Zůstaneme těsně při sobě a poletíme pod rychlostí světla. To nám dá více času na pozorování během letu, a mimoto nedojde k otřesům prostoru, které by mohly být zpozorovány i na dálku. Nejsme ve slunečním systému sami a to nemluvím o těch druzích, co žijí mimo něj. Proto se musíme chovat nenápadně. Má někdo dotazy?"

„Žádné dotazy." Odpovědi ostatních pilotů přišly téměř zároveň.

„Start!" řekl Dan Riker do vysílačky. Myšlenkové řízení jeho stroje tento rozkaz převzalo. Během několika vteřin Blesky zmizely z dohledu.

Nad Deluge se rozběsnilo počasí.

Deluge. Potopa. V tu chvíli toto jméno tomuto ostrovu sedělo jako ulité.

„Nabrat kurs na Metan," řekl Dan Riker. Už si navykl vyslovovat své myšlenky nahlas, přestože to myšlenkové řízení nevyžadovalo, ale takhle ho alespoň ostatní piloti slyšeli. Kurs zadán — zaregistroval v hlavě předanou myšlenku. Přestože dávno věděli o existenci tohoto druhu komunikace a řízení stroje, stále byli takovou vymožeností překvapováni.

„Kdybychom nevěděli, že se musí jednat o výrobky supertechniky, člověk by si mohl myslet, že se v každém Blesku skrývá inteligentní bytost." To si ulevil Eddi Tolan, doprovodný technik v Rikerově Blesku.

„Taky si to myslím, Tolane. Technika, o které nic nevím, mi působí duševní potíže," odpověděl Riker. „Především když jsem nucen jí svěřovat svůj život."

„Měřeno výkony téhle mašinky musela technika Tajemných vykazovat neznámý, obrovský stupeň spolehlivosti," odvětil Tolan. „Já se tak alespoň uklidňuju. Táhle, hele, Hope už je jenom malý světelný bod. A to jsme sotva odstartovali. Žádné přetížení, žádné zvuky, nic. Jenom když pomyslím na úplnou absorpci přetížení, tak je to samo o sobě fantastická záležitost."

„Kdyby nám aspoň lip postavili okna," zlobil se Riker. A skutečně, okna byla umístěna nad hlavami obou pasažérů. Kromě toho museli sedět zády k sobě a neviděli na sebe.

„Kdybychom jen věděli, co znamenají ty instrumenty," pokračoval Tolan. „Ale je nesmysl soudit podle symbolů a takových věcí na stavitele.

Přesto, pane Rikere, často přemýšlím o tom, jaká těla mohli Tajemní mít. Protože tělesní být museli, jinak by nepotřebovali žádné materiální pomůcky jako POINT OF nebo Blesky, které jsme našli v prstencovité lodi."

„Čím blíže tu techniku poznáváme, tím nejasnější je naše představa o ní," řekl Dan Riker, přijal rutinní hlášení ostatních pilotů a připravil první vysílání pro Cattan.

„Haló, Cattane, tady Riker. U nás je všechno oukej. Blížíme se k Metanu. Na velkou dálku jsme zaměřili malá tělesa. Žádné bližší údaje. Pravděpodobně kosmické lodi. Vypadá to, že nás nechťejí obtěžoval. Opět se ozvu. Konec."

, Rozumím, Rikere:

„Alespoň některé věci rozeznam.. „Třeba signálku zaměření a prostorový radar. Většina věcí v Blesku je mi ale taky záhadou." Zasmál se. „Takže doufejme, že nám neshoří žádná pojistka, jestli něco takového zabudovali."

„Já osobně si každopádně připadám jako neandrtálec, kterého najednou posadili do nadzvukového letounu," pravil technik. „Ale blížíme se k Metanu. Táhle," řekl a ukázal na obrazovku.

Amoniaková planeta, srovnatelná s Jupiterem slunečního systému, byla už rozeznatelná jako placka. Byla zahalena do mnohabarevných závojų atmosféry a osvětlena dvěma slunci.

Neustále se zvětšovala. Devět Blesků letělo vysokou rychlostí pod úrovní rychlosti světla.

„Nejprve Metan několikrát obletíme, prohledáme prostor ohledně cizích lodí a zjistíme si, jestli se na planetě samotné dají najít nějaké aktivity. Dávat pozor především na komunikační spojení a zaměřování energie," zdůraznil Riker svým mužům. „Uvědomte si, že jsme odkázáni sami na sebe v cizím slunečním systému, který téměř neznáme. Každá nepozornost nás může stát život."

Myšlenkové řízení navedlo Blesk přesně na žádanou letovou dráhu. Riker rozdělil pozorovací úkoly. Několik mužů zajišťovalo bezpečí všech lodí směrem z kosmu. Ostatní zaměřili své přivezené přístroje na amoniakovou planetu, jejíž hustou atmosféru trhaly divoké bouře. Mezi oblaky se občas objevila nějaká pohoří.

„Aspoň tam nebude taková tma," řekl Mike Doraner, jeden z ostatních pilotů, do vysílačky.

„Taky dobrý, že Metan nemá tak silnou gravitaci jako náš Jupiter. Mohli bychom mít potíže při vystupování."

„Chcete jít na procházku?" zeptal se Pjeter Voncev. Ve vysílačkách se ozval smích.

„Ale, táhle někdo lítá," pravil náhle Doraner. „Palubní zaměřovače něco ukazují. Ale co?"

Muži v Blescích sledovali obrazovky — na transparentní ploše, kterou po zkušenostech chápali jako obrazovku prostorového vidění, se objevil fialový sektor. Téměř na okraji ukazoval bělostný bod, jenž blikal a pomalu se sunul ke středu.

„Dotaz na vedoucího expedice, co se bude dít?" To byl Voncev. Riker se musel rozhodovat.

Jednal rychle.

„Myslím, že se schováme na Metanu," řekl. „Stejně chceme přistát. Nemíním tu čekat na nějaké cizince. Zřejmě skutečně půjde o kosmickou loď."

„Urychlené přiblížení se povrchu planety. Ve výšce tisíc metrů přejít do vznášení.

Nepodstupovat žádné riziko. Před použitím zbraní se mi hlaste " Dan Riker opět promluvil nahlas

Ostatní piloti museli jeho rozkazy v myšlenkách zopakovat, jenom tímto způsobem reagovaly umělé mozky řízení jejich letounů.

Jakoby byly centrálně řízeny, se letouny naklopily a vysokou rychlostí se řítily do divoké atmosféry osmé planety.

Riker mezitím intenzívně sledoval zaměřovač. Buď to byla nějaká obrovská kosmická loď nebo svazek lodí, jenž se nacházel několik miliónů kilometrů od nich.

„Naše neznámá návštěva se nám asi zase vzdaluje," řekl svým kamarádům. „Škoda, že nerozeznáme, o jaký druh kosmické lodi se jedná."

„Asi něco nového." řekl Voncev, podle toho, co už zažili, se tu

v kosmu jediným inteligentním druhem." Dan Riker dostal od své lodi myšlenkovou informaci, že se nachází požadovaných tisíc metrů nad povrchem planety.

„Pánové," řekl na adresu svých kolegů, „musíme se smířit s tím, že se nacházíme uprostřed věcí a procesů, kterým nerozumíme. Soustředme se nyní na náš úkol — na průzkum této planety. Jako výchozí bod určíme místo, kam se před nedávném zřítla cizí kosmická loď."

Ostatní piloti potvrdili příjem. Riker dal telepatickému řízení své lodi patřičný povel tím, že na zmíněné místo intenzívně myslel. Stejně tak se chovali i ostatní piloti.

Na projekčních plochách palubních desek se začínaly objevovat jasnější obrysy. Krajina byla skalnatá, byla tu i údolí a vodopády, avšak žádné vodopády s vodou, nýbrž s tekutým amoniakem.

Blesky přistály těsně vedle sebe.

„Kontrola skafandrů," nařídil Dan Riker. „Skafandry Tajemných nám poskytují absolutní ochranu, pokud ovšem neuděláte chybu v manipulaci, jasné?"

Jeho upozornění bylo směřováno především k vědcům, přiděleným do expedice, kteří na tyto věci nebyli zvyklí.

JÁ

„Nejdřív zůstaneme sedět v Blescích a budeme vyčkávat, jestli se neukáží kapky," přikazoval Riker dále. „Jak všichni víte, umění ovlivňovat naše myšlení a zbavovat nás naší vůle. Chtěl bych zjistit, zda tu jsou nastálo, nebo jestli lady před časem také jenom přistály."

„Jak dlouho chcete čekat?" zeptal se Warren.

„Na zkoušku bude stačit půlhodina. Když se do té doby žádné kapky neobjeví, vzneseme se a obletíme okolí."

„Považujete toto prostředí za reprezentativní vzorek pro celou planetu?" zeptal se Tonio Tirobe, odborník na kartografii planet. Poprvé se do hovoru pilotů zamíchal vědec.

„Myslím že ano, doktore," odpověděl Riker. „Doporučuji pánům vědcům, aby čas, který nezabereme řečmi my piloti, využili k odborným disputacím. Já zatím nahlásím naše přistání do Cattanu."

Riker zůstal ještě chvíli na frekvenci a pobaveně naslouchal, jak se učenci rozšvitořili.

Vzájemně se překřikovali a nevypadalo to, že by měli hned tak přestat.

Riker přeladil frekvenci a nastavil vlnovou délku na spojení s Catta-nem.

„Jxiker volá Cattan! Riker volá Cattan! Ohlaste se!" „Hlavní stanice Cattan. Slyšíme vás dobře," odpovídal Fred Jannaus, vedoucí směny spojařů. Byl vždy u vysílaček, když se lodi vydaly na cesty. Jannaus měl tu schopnost porozumět i sebenesrozumitelnějšímu, nejzastřenějšímu či rušenému signálu.

„Riker do Cattanu. Zatím jsme měli dobrý let. V blízkosti Metanu jsme zaznamenali

přítomnost cizí lodi, která pravděpodobně míjela naši soustavu v poměrné blízkosti planety." „To je už skoro všední věc," zamumlal Jannaus. Rutinované naslouchal hlášení a čekal, až bude u konce, aby mohl položit své otázky, když vtom zaslechl změnu tónu v Rikerově hlase, jakoby Riker usínal.

Jannaus zesílil hlasitost. Polohlasý rozhovor spojařů utichl. Všichni se otočili k Jannausovi. Muži si všimli, že cosi není v pořádku.

A Rikerův hlas z Metanu utichl. Jannaus stiskl tlačítko.

„Cattan Rikerovi! Cattan Rikerovi! Prosím hlaste se!"

Nic. Jenom tiché šumění statiky.

Jannaus otočil knoflík velkého přijímače naplno. Ručičky skákaly po cifernících a zůstávaly v červených oblastech. Šumění statiky znělo jako šumění limonády.

„Cattan Rikerovi! Ohlaste se! Něco není v pořádku?"

Žádná odpověď. Jannaus volal i ostatním osmi Bleskům, ale marně. Nikdo se neohlásil.

„Tady něco nesedí," řekl Jannaus a přehrál si Rikerovu zprávu.

„Hele, poslouvejte," řekl svým kolegům. „Až sem mluvím normálně, ale teď — jakoby se mu změnil hlas?"

Všichni naslouchali. A slyšeli to.

„...pokud lhůta uběhne a kapky se neukáží, chceme — chceme, ch...cc..."

„Konec," řekl Jannaus.

„Jakoby usnul uprostřed vysílání," řekl jeden spojař.

„On ale neusnul. Přinejmenším podle toho, že vypnul frekvenci. Hele — nosné vlny jsou pryč." Jannaus ukázal na jasně zelenou stupnici oscilografu.

„Já se teď ještě jednou pokusím navázat spojení se všemi Blesky, co jsou na Metanu," rozhodl Jannaus. „A když nepřijde žádná odpověď, dám vědět Renu Dharkovi. Tak, všichni k přístrojům. Nyní je důležité naše plné nasazení."

Vlny překonaly za nulový čas vzdálenost mezi Hope a Metanem nenašly žádného příjemce. Co se to stalo?

Ani jeden z osmnácti mužů si nepovšiml kapkovitých bytostí, které se k nim opatrně a s nejvyšší obezřelostí blížily. A tak se jako vojáci přískoky přibližovaly kapky s pulzujícími zelenými světly na čele.

Vypadalo to, že jim bouře vůbec nevadí.

Osm vědců se vzrušené bavilo a Dan Riker vysílal na Cattan.

Do myslí mužů se vkrádalo něco jako polevující zájem. Aniž by si toho povšimli nebo to snad chtěli, jejich hovor ztichl. Po několika málo minutách zavládlo frekvencí mlčení.

U Dana Rikera to probíhalo poněkud jinak.

Také cítil stoupající únavu, ale zároveň ztratil i sebekontrolu, která mu normálně měla hlásit, že něco není v pořádku. Mluvil stále tišeji a pomaleji.

„...pokud lhůta uběhne a kapky se neukáží, chceme — chceme, ch...cc..."

Dan Riker pak přerušil spojení s Cattanem, jakoby to tak chtěl. Aniž by si byl vědom toho, že něco v jeho myšlenkách ho řídí nežádoucím směrem, přepnul zpět na dorozumívání mezi čluny.

„Čas uplynul. Žádné kapkovité bytosti. Zahájíme náš průzkumný let. Sledujte všichni můj Blesk. Konec."

Přepnul na myšlenkové řízení. Ostatní piloti učinili totéž.

Rikerův Blesk se zvedl a za ním i ty další. Zapnutý Interval způsoboval, že bouře na lodě neměla pražádný vliv. Pomalu vplouvaly do šedozelených vln.

„Hlavní stanice Cattan. Voláme Rena Dharka. Nutně. Prosím ihned se ohlaste." Volání, vyslovované Jannausem, procházelo všemi videofo-novými vlnami. Blesková odpověď přišla z Deluge. „Dhark je na cestě do Cattanu, před několika minutami odtud odletěl," ohlásil jeden z techniků v depu Blesků.

Hned nato se ozval i sám Dhark. Jeho tvář se objevila na videoíonnní obrazovce. Hnědé oči se tázavě zahleděly na hlavního spojaře.

„Co se děje, Jannausi?"

„Expedice na Metan neodpovídá, pane Dharku. Naposledy jsem měl spojení s Rikerem, ale bylo podivně přerušeno. Tak před půl hodinou. Od té chvíle nedostávám žádné spojení."

Tvář Rena Dharka zbystrčila.

„A co ostatních osm Blesků?" zeptal se.

„Taky neodpovídají."

„Volejte dál a zůstaňte zároveň na příjmu. Přijedu k vám." A obrazovka zhasla.

„Teď je mi lip, když se toho ujal Dhark," pravil Jannaus. Nevědomky tak vyjádřil důvěru, kterou k tomu mladému muži cítila naprostá většina obyvatel Hope.

„Nechtěl bych být s těma na Metanu," zavrtěl jeden spojař hlavou. „Kdo ví, do jaký se dostali pasti."

„Kdo by je do ní vlákal, prosím tě?" namítl další. „Metan je peklo plný jedovatejch plynů, nic víc. Kromě toho jsou Blesky tvrdě vyzbrojený. Vzpomeň si, jak daly zabrat amfiům!"

„Nezapomeň na ty tajemný kapky," vmísil se do debaty další spojař. „Docela dobře by Metan moh být jejich domov. A kromě toho, co ty plazovitý Nogkové? Nejdřív jsme si přece mysleli, že zahynuli při zřícení jejich lodě na Metanu. Pak se najednou vobjevjej na Hope a zase zmizej. Taky mohli klidně zmizet na Metan. A to nemluvím vo..."

Vášnivou debatu přerušilo volání z navigační centrály.

„Navigační centrála, tady Proffert," řekl muž na obrazovce videofonu. „Víte něco o nějakém dalším letu na Metan?"

Jannaus listoval ve svých podkladech. Zavrtěl hlavou.

„Nic nehlásili. Musí to být nepovolené, jinak bychom o tom věděli. Proč se ptáte?"

„Máme na obrazovkách jeden Blesk. Odstartoval před několika minutami ve směru na Metan. Zkuste s ním navázat spojení a situaci vysvětlit. Budeme ho sledovat na našich přístrojích."

„V pořádku. Dáme vám vědět. Prosím propojit přístroje."

„Oukej." Obě stanice — spojová a navigační — pracovaly odděleně, ale v případě nutnosti mohly fungovat i společně.

Ještě než Jannaus vyslal první volání k Blesku, zaslechli tiché bzučení motorů přistávajícího vznášedla a krátce nato do místnosti vešel Ren Dhark. Poslouchal, jak šéfspojař volá nějaký Blesk. Další spojař ho mezitím polohlasem informoval.

Jannaus musel devětkrát vyzvat a pak se konečně volaný Blesk ozval.

„Na palubě jsou Amer Wilkins a Manu Čobe," odpověděl Wilkinsův hlas.

„Kam letíte?"

„Letíme na osmou planetu," odpovětil Wilkins lhostejně.

Jannaus na chvíli vypnul mikrofon a obrátil se na Dharka.

„Odstartovali bez povolení. Právě je zachytila naše navigace. Co mám dělat?"

„Vydejte jakoby o vlastní vůli rozkaz k návratu," odpovětil Ren Dhark rychle, aby mužům v Blesku nebyla ta pauza příliš nápadná. „Nemluvte o mně. Uvidíme, co chtějí."

Jannaus přikývl.

„Máte povolení ke startu?" zeptal se. „Nedostali jsme o vašem letu žádné hlášení."

Bez odpovědi. Šéfspojař zopakoval otázku, se stejným výsledkem.

„Vraťte se!" vyzval pak oba vzdálené muže, letící stoupající rychlostí dvouslunečným systémem.

„Provádíme náš let," odpověděl pak Wilkins. „Také se chceme podílet na Rikerově expedici."

Jannaus se opět tázavě zahleděl na Dharka. Ten náhle přistoupil blíž a vzal si do ruky mikrofon.

„Haló, Wilkinsi, tady Dhark," řekl klidně. Z druhé strany se ozvalo jakoby leknutím vyvolané náhlé nadechnutí.

„Když už jste si s Čobem udělali extravýlet," pokračoval Dhark, „tak se na Metanu porozhlédněte po Rikerové expedici."

„Proč, ehm, stalo se jí snad něco?" koktal Wilkins. Očividně mu vadilo, že byl při svévolném činu přistižen samotným Dharkem. Čobe, africký lékař a spojový inženýr, zatím ještě nepromluvil. Stejně jako Wilkins se i on vyznačoval podivínským charakterem, jenž jej občas svedl k podivnému chování.

Ren Dhark se okamžitě vcítil do situace.

„Spojení s expedicí se před několika minutami přerušilo. Teď vám pošleme souřadnice jejich přistání. Hledejte tu expedici. Ale buďte opatrní. Máme právo se domnívat, že došlo k nepředvídaným událostem."

„Obstaráme to," řekli Wilkins a Čobe téměř zároveň. Zdálo se, že se jim ulevilo, když nedostali vyhubováno.

„Budeme se hlásit každou půlhodinu," řekl pak Wilkins. „K Metanu dorazíme asi za tři hodiny. Konec."

„Konec," potvrdil Ren Dhark. Pomalu odložil mikrofon. Přiznával si, že mu expedice dělá starosti.

S několikametrovým odstupem se vznášelo devět Blesků nad úzkou skalní stěnou.

Dan Riker, jehož letoun tvořil čelo formace, věděl, kam letí. Věděl to, aniž by se snažil si vysvětlovat, odkud to ví. Věděl to od hustého hrozného kapek, jenž je asi dvacet metrů pod nimi následoval. Spojily své vůle, aby mohly pohnout lidmi směrem, kterým chtěly.

Těch osmnáct mužů si to neuvědomovalo. Měli za zcela správné, že letí za Rikerem. A ten se teď pohyboval směrem do propasti, která se náhle rozevřela mezi masívy. Trhlina ve skalách byla několik set metrů široká a ztrácela se v hloubi pohoří. Na jeho úpatí zurčel amoniakový potok.

V propasti bylo ještě temněji než venku, ale zato ne tak bouřlivě. Takže mohli dohlédnout na pět set metrů. Přesto ale i tady byly metanové mraky. Pomalou rychlostí Blesky klesaly stále hlouběji do masívu hor. Byl to let do neznáma.

Tak opatrný a moudrý muž, jakým byl Dan Riker, by tohle nikdy a za žádných okolností neudělal, ale on nebyl pánem své vůle. Tu převzaly kapkovité bytosti, jež Blesky i nadále sledovaly z bezprostřední blízkosti.

Vedly osádky Blesků do zkázy?

Několik dní předtím do téhle propasti pronikla jiná kosmická loď. Záchranná loď Nogků. Ti tento vstup do skal objevili náhodou.

Pomalou tudy manévrovali s vajíčkovitou, padesát metrů dlouhou lodí. Hledali bezpečný úkryt. Jejich situace byla zoufalá. Velitel lodi svolal poradu.

„Nesmíme zlehčovat vážnost naší situace," řekl ve své řeči pronikavými hláskami. Dva a půl metru vysoká postava byla oblečena do přiléhavé modré uniformy a přecházela sem a tam. Čtyři dlouhá tykadla na hlavě se rozčileně třásla.

„Naše záchranná loď nedokáže uletět vzdálenost zpět na naši domovskou planetu. Dokáže vůbec někdo z vás pochopit, proč vypadlo automatické řízení naší mateřské lodi?"

Ostatní Nogkové, na rozdíl od velitele oblečení do červených uniforem, měli také nervózně roztřesená tykadla. Jeden z nich se zvedl.

„Z této planety vyšel energetický impuls, právě když jsme míjeli tento sluneční systém.

Prolomil obranné štíty automatu a tím pádem jsme se zřítili. Každopádně mi tohle ještě z mateřské lodi sdělili spojaři."

„Ani my bychom už nežili, kdybychom krátce předtím neopustili mateřskou loď kvůli vědecké výpravě," pravil další.

„Tohle už vím," přerušil ho velitel. „Myslí si někdo, že se přitom jednalo o vědomý útok proti naší lodi, anebo šlo o náhodu?"

Žádný Nogk neodpovídal. Jen jejich veliké vážčí oči zíraly na velitele, jenž jako jediný z

jejich nadřízených přežil a od něhož přirozeně čekali, že je povede.

„Takže vy to nevíte. Nadále zůstáváme v nejistotě, jestli nás někdo pronásleduje nebo ne. Na naší situaci to nic nemění. Jsme ztroskotanci a pomoc můžeme očekávat jenom z naší domovské planety Nogk." Pak ukázal na jednoho z posádky.

„Myslíš si, že tato záchranná loď je schopna dosáhnout spojení s Nog-kem?"

Tázaný vstal, než odpověděl, a potvrdil tak přísnou disciplínu, jež vládla na lodi.

„Normálně ne." Velké, vodní hmyz připomínající oči v těle, připomínajícím plaza, zamžikaly.

„Ale mohl bych se pokusit vysílačku přetížít. Přitom by se nám mohlo podařit krátkodobě překlenout potřebnou vzdálenost. Ovšem upozorňuji, že se přitom může naše vysílačka rozbít. Bude tedy záležet na tom, zda naši na Nogku budou na příjmu."

„Jestliže se to k nim dostane, přijmou to," pravil velitel. „Rozkazuji ti tedy učinit tento pokus."

Oslovený se posadil na předmět, připomínající stoličku, jenž vyjel z podlahy. Jeho hadí plet' přitom zašustila.

Velitel ukázal na dalšího Nogka. I ten okamžitě vstal a zůstal stát v pozoru.

„Jak všichni víte, všechny naše akce na planetách tohoto systému skončily nezdarem," řekl Nogk v modré uniformě. „Sice jsme se potkali se dvěma dosud neznámými druhy inteligentních bytostí, avšak nepodařilo se nám s nimi navázat pozitivní kontakt. Jakkoli jsou tyto bytosti tělesně odlišné, vypadá to, že spolupracují. A jeden z těch druhů navíc objevil technické pozůstatky dalšího druhu bytostí a pracuje na nich, aby je užíval ke své potřebě. Ať je to jak chce, jsme odkázáni pouze a jenom sami na sebe.

Mým plánem je nyní vyslat volání o pomoc na planetu Nogk. Když dorazí, pomoci se nám dostane. Avšak může to trvat dlouho, velmi dlouho. Každopádně tak dlouho, že nemusíme vydržet jen z toho, co máme na naší záchranné lodi. Proto do naší záchrany musíme přežít se zpomalenými tělesnými funkcemi. Moje otázka na tebe," ukázal velitel na stojícího Nogka, „zní, zda jsi jako odborník v této oblasti schopen vytvořit tady pro takový stav odpovídající podmínky."

„Velitel má na mysli stav, který proděláváme jako kukly, než se narodíme do konečné podoby?"

Nogk v modré uniformě přitakal.

„Podívám se do zásob a dám veliteli vědět, jestli tu máme potřebné aparatury. Mělo by to tak být."

„Víte, co máte dělat," ukončil velitel. „Dejte se ihned do práce. Já se mezitím pokusím najít pro naši loď bezpečné místo."

Nogk šel dopředu do velínu. Odsunul steny průzorů a díval se do meta-nové bouře. Byl zvyklý žít na suché, horké planetě. Tohle byl pro něj mimořádně otřesný pohled.

Přistál na dně propasti před jeskyní, jež měla v průměru asi šest metrů.

Nogkové vyšli ven z lodi v ochranných skafandrech, aby ji prozkoumali.

Jeskyně jim připadala jako uměle vytvořená.

A to se potvrdilo, když se před nimi ve světle objevila průhledná stěna.

„Bariéra z pasivní energie," konstatoval jejich inženýr po zběžné prohlídce. „Neznámá forma energie."

Začal proti zdi tlačit. Stále silněji. Vtom stěnou projela slabá záře a inženýr stál za ní.

Stejným způsobem se přes zeď vrátil. Hozený kámen ale neprošel. Ani paprsková střela nepronikla.

Za jiných okolností by se Nogkové jako příslušníci vysoce technizovaného společenství snažili svůj objev prozkoumat, ale byli tady z donucení. Tak prošli jeden po druhém bariérou a kráčeli dále.

Narazili ještě na dvě stejné bariéry, prostupné jen pro organické substance a věci s nimi bezprostředně spojené, protože Nogkové prošli v uniformách i se zbraněmi. Pak se šlo dál po

mírně klesající rampě.

„Tuhle štolu musely stavět organické bytosti," pravil velitel. „Ale vypadá to, že tu už hodně dlouho nikdo nebyl. Stroje ovšem ještě pracují, jinak by tu nebyly ty bariéry. Jakému účelu tohle vše sloužilo?"

Jeho otázka měla zůstat nezodpovězena. Klesající chodba končila na galérii, která se ve spirále točila ve stěně šachty o průměru jednoho sta metrů. Hluboko dole objevila ruční světla Nogků dno,

„Pojďme dolů. Možná tam zjistíme, k čemu tohle zařízení je,"

Jeden za druhým kráčeli Nogkové po dva metry široké galérii dolů. Zjišťovali, že tu není žádný metan, jenom nezřetelné ušlechtilé plyny.

Nogkové si vysílačkami ve svých přilbách sdělovali dojmy. Bariéry svědčily o tom, že stavitelé chtěli schovat něco vzácného. Bariéry to měly chránit a vzácné plyny udržovat před rozpadem.

Ale co to mohlo být?

Konečně dorazili na dno šachty a objevili bílou, sedmibokou pyramidu. Stála přesně uprostřed dna šachty, měřila v průměru dvacet metrů a byla patnáct metrů vysoká. Na jedné straně vedla rampa k otvoru v poloviční výši.

Nogkové možná pocítili podivnost situace. Podobní drobným muškám stáli před důkazem existence cizí kultury. Kolem dokola na zdech šachty se v pravidelných odstupech nacházely kamenné tabulky s nápisy a neznámými symboly. Výklenky měly asi sloužit k umístění soch. Vše činilo dojem nedokončenosti.

Rampa pyramidy vedla do jedné jediné místnosti. I tady byly na zdech nápisy. Uprostřed nepravidelná nádoba z kamene. Byla prázdná. Těžké víko leželo vedle.

„Bezpochyby pohřebiště, určené pro vedoucí bytost nějakého druhu," konstatoval velitel.

„Vypadá to, že se pohřeb nekonal. Ani se nedá zjistit, o jaké bytosti tu šlo. Ale toto místo je vhodné. Pokud někde chceme v hlubokém spánku čekat na přílet záchranné výpravy, pak tady. Okamžitě sem dám přistavit nutné stroje. Vracíme se."

Nogkové se vydali nazpátek.

Bez problémů se dostali na loď.

„Je to možné, veliteli," hlásil odborník na přežití, sotva skupina vešla.

„Výborně. Našel jsem vhodné místo. Připrav vše na náš hluboký spánek."

Nogkové se pustili do mravenčí práce na přípravách. Nosili do šachty určené součástky.

Nogkové se během svého biologického vývoje vylíhli z vajíček, prožili stádium podobné larvám a pak stáli před metamorfózou. V této fázi jejich vyvinutá biologická věda objevila něco, co zkrátilo čas před metamorfózou, posílilo konstituci jedince a zajišťovalo rovnoměrné rozdělení dědičných vloh.

Tento proces ušetřil larvám jejich vlastní zakuklení. Uložil je do umělých kukel a během vývinu v tomto stádiu je ozařoval.

A něco takového chtěl specialista na přežití vystavět v šachtě. Energii mohl dodávat konvertor z lodi po velmi dlouhou dobu. Takto uložený dospělý Nogk snížil své tělesné funkce na minimum a když se zařízení vypnulo, vstal a mohl dál normálně žít.

Kosmonaute z Nogku prošli ostrým výběrem a měli za sebou vynikající vzdělání.

Přípravy na hluboký spánek v šachtě netrvaly dlouho.

Když pak odvysílali zprávu ke své planetě, přičemž se — jak se očekávalo — zničila vysílačka, opustili Nogkové loď, upevněnou energetickými kotvami a pečlivě uzavřenou.

Aniž by se ještě jednou ohlédl, zmizel poslední Nogk ve vchodu do šachty.

V šachtě pak velitel naposledy promluvil.

„Náš metabolismus nám umožňuje po určitou dobu žít v této atmosféře z ušlechtilých plynů. Proto odložíme skafandry, než se uložíme do umělých kukel. Během hlubokého spánku stejně nedýcháme, takže si ani nemůžeme přát lepší atmosféru, jež nás ubrání před vlivem všech

oxidujících médií. Nyní se uložte do svých pouzder."

Nogkové, zvyklí na přísnou disciplínu, okamžitě uposlechli. Přestože věděli, že je jejich budoucnost mimořádně nejistá a že šance na záchranu je velmi malá, jednali rychle a přesně. Brzy už všichni leželi nehybně a tiše, v očekávání svého vysvobození.

IN a projektoru Dana Rikera v Blesku se objevily tmavé obrysy tělesa. Mělo příliš nepravidelný tvar, než aby mohlo být přirozeného původu. Zároveň ustupovalo i Rikerovo otupení. Sám sebe se ptal, proč vlastně letěl do té propasti.

„Haló," ukončil dlouhé mlčení ve vysílačkách. „Prosím všechny Blesky o ohlášení."

Osm pilotů se hlásilo. Následovala živá debata, protože nikdo nechápal, kam to vlastně letí. Dohadovali se, proč beze slova uposlechli a koho to vlastně poslouchali. Byly to ty zelené kapky?

„Obávám se, že ano," řekl Dan Riker pomalu. Posadil svůj Blesk před oválný předmět na dně propasti a ostatní Blesky se přidaly. A roj zelených kapek vzlétl pak tak, aby jej lidé spatřili.

„Klid! Jen klid! Žádnou paniku!" pravil tvrdé vedoucí expedice. Cítil v sobě cosi uklidňujícího. Nehrozilo jim žádné nebezpečí. Riker pochopil, že je to vlivem těch kapek. Přinejmenším padesát jich tam bylo.

„Kapky od nás něco chtějí," sdělil Riker čekajícím druhům.

„Přivedly nás sem z nějakýho důvodu..."

„Chtějí nás zničit! Rychle pryč, dokud není ještě pozdě!" křičel jeden vzrušený vědec.

„Startujte, Rikere, nebo střílejte. Rychle, rychle!"

„Klid!" okřikl ho Riker ostře. „Telepatickému řízení dám pokyn ke startu pro případ, že by piloti nebyli schopni své činnosti. Do té doby ale počkáme. Kapky nám chtějí něco sdělit. Chci vědět, co to je. Kdyby nám chtěly ublížit, už by to dávno udělaly."

Po tomto energickém rozkazu nastal klid.

Dan Riker zavřel oči a soustředil se. Sledoval informace, které dostával.

Přicházely ve formě obrazů defilujících v jeho duchu. Překvapeně zíral na devět stojících Blesků a na vajíčkovité těleso před nimi.

Šlo o kosmickou loď, to bylo jasné. Riker se vyděsil. Nebyla to loď Nogků, těch cizinců v červeném?

Kapky si jeho úleku asi všimly. Riker pocítil něco jako: klid, bez starosti, přátelství. Pak v duchu spatřil člověka, vystupujícího z jednoho Blesku a kráčejícího směrem do nedaleké jeskyně.

Riker pochopil. Kapky chtěly, aby šel do jeskyně. Pokusil se jim odpovědět.

Soustředil se na obraz muže, vycházejícího z jeskyně a nastupujícího do Blesku.

„Vonceve," řekl pak rozhodně. „Převezměte vedení expedice, dokud se nevrátím. Kapky mi chtějí něco ukázat a já se na to podívám."

Nato se všichni rozhovořili. Voncev si musel sjednat pořádek, aby mohl odpovědět.

„Oukej, Rikere. Ale buďte opatrný. Jak dlouho chcete asi zůstat pryč?"

„Když se nevrátím do dvou hodin, jsem držen násilím. Pak rozhodněte podle svého."

„To znamená, že si tam pro vás přijdeme." Voncev patřil k lidem, kteří zůstanou chladnokrevní i v nejvypjatější situaci.

„Tolane," otočil se Riker ke svému partnerovi v Blesku. „Chcete mě doprovázet? Nemusíte."

„Půjdu s vámi," odvětil mladý muž spontánně.

„Tak dobrá, vystupme si."

Vystoupili a octli se v cárech metanové mlhy. Několik metrů nad nimi se vznášely kapkovité bytosti. Jedna z nich slétla k nim dolů.

Tolan vytáhl paprskomet.

„Jestli nás chce tahat za nos, tak jí to kapku osladíme," řekl s vynuceným humorem.

„Nevěřím, že má nepřátelské úmysly. Musejí přece vědět, jaké máme zbraně," odvětil Riker.

„Haló, Rikere," ozval se Voncev.

„Ano? copak je?“

„Kapky se snaží se mnou navázat spojení. Jde jim asi o tu kosmickou loď před námi.“

„Pokuste se jim porozumět. Představují navýsost zajímavou formu života. Hlavním cílem naší expedice je přece dozvědět se o nich co nejvíce.“

Riker a Tolan obešli oválnou loď a ve světle ručních svítilen objevili polozasypaný vchod do jeskyně. Kapka mířila přímo na něj.

Riker si na ni posvítil. I přes tu blízkost a jasnou zář vypadala asi dvoumetrová kapka zvláště netělesně. Bylo téměř nemožné určit její přesné rozměry.

„Zvláštní forma života,“ zopakoval Riker. Mluvil si spíš pro sebe, ale Tolan ho slyšel.

„Jistě,“ řekl. „Chce, abychom šli do jeskyně. Neotočíme to?“

„Já jdu,“ řekl Riker. „Jistě, může tam číhat nebezpečí, ale když začneme uhýbat před nebezpečími, už naši Zemi třeba taky nikdy neuvidíme.“ Tolan chvíli váhal. Pak vykročil za Rikerem.

„Ještě stále nic, pane Dharku,“ hlásil jeden ze spojařů v Cattanu. „Nenacházejí ani stopy po expedici. Ani na jejich neustálé volání žádný z devíti Blesků neodpovídá. Co máme ohlásit Čobemu a Wilkinsovi? Čekají.“

Ren Dhark, jenž byl právě na poradě mezi fyziky v Cattanu, chvíli přemýšlel.

„Dejte mi spojení z videofonu.“

„Hned to bude.“ Obraz technika zmizel. Obrazovka zůstala chvíli temná, pak se na ní objevil Wilkins.

„Haló, Cattane. Dharku jste tam?“

„Ano, Wilkinsi. Už jsem slyšel, že jste expedici nenašli.“

Ren Dhark si nedokázal představit, co by se mohlo přihodit tak zkušeným mužům, jakými byli Mike Doraner, Pjeter Voncev a Rul Warren, ale něco se stát muselo.

„Přesně tak, Dharku. Dokonce jsme na' udaném přistávacím místě vystoupili a ohledali okolí.“ „Nic. Ani stopa. Žádné trosky, žádné stopy boje, nic. Jenom ta věčná metanová bouře, jako všude na té zatracené planetě.“

„Co jste dělali potom?“

„Pak jsme znovu odstartovali a kroužili kolem udaného místa přistání. Bezvýsledně.“

„Syntety jste viděli?“

„Cože jsme měli vidět?“

„Myslím ty kapkovité bytosti,“ vysvětloval Ren Dhark. „Vědci mi po dosavadních pozorováních sdělili, že musejí mít biologicko-energetickou strukturu — něco jako syntézu obojího. Proto to označení Syntetové.“

„Rozumím. Ne, ty jsme taky neviděli.“

„Oukej, Wilkinsi. Hledejte dál naši expedici. Zůstaňte přitom v okruhu deseti kilometrů kolem místa přistání.“

„Dobrá,“ zapojil se Manu Cobe. „Dostaneme posilu?“

„Ano. Vyrazím ještě se třemi Blesky za vámi. Dál se uvidí. Konec.“

Zanedlouho z Hope odstartovaly další tři Blesky s Reném Dharkem, Arcem Doornem, Milesem Congollonem, Ralfem Larsenem, Janošem Szardakem a mladým spojařem Glennem Morrisem na palubě. Směr — osmá planeta. Pjeter Voncev seděl napjatě se svým Blesku, Obavy z náhlého objevení kapek se už dávno rozplynuly. Voncev se nyní soustředil na to, co mu tyhle prapodivné bytosti chtějí sdělit.

Před jeho duševním zrakem defilovaly obrazy.

Viděl kosmickou loď, za jakou zmizeli Riker a Tolan. Na zprostředkovaném obraze se objevil světlý paprsek. Vycházel ze dna lodi. Voncev se domníval, že jde o pohonný paprsek. Se zavřenýma očima dál vnímal obrazy.

Paprsek zůstal. Pak se objevila jedna kapkovitá bytost. Vznášela se těsně nad zemí. Vypadalo to, že jí pohyby činí značné potíže nebo dokonce bolesti. Ted" byla u pohonného paprsku.

Pohybovala se v něm.

„Sebevražda, co jiného," zabručel Voncev. Jinak si to neuměl vysvětlit.

Ale předávání obrazového poselství pokračovalo dál. Bytost zůstala chvíli v paprsku, otáčela se v něm a kroutila. Její dříve zamlžená a sedává hmota se stále silněji zprůhledňovala a napřimovala se. Náhle bytost vyrazila a velkou rychlostí zmizela Voncevovi z dohledu.

Voncev kroutil hlavou. Neuměl si to vysvětlit.

Spojil se vysílačkou s dalšími členy expedice. Musel jim vysvětlit své dlouhé odmlčení.

„Jsem v telepatickém spojení s kapkami," řekl pak nahlas. „Zatím ale netuším, co mi chtějí. I nadále pohotovost, nevěřím jim."

Pak opět vypnul spojení a znovu se soustředil. Pokoušel se odpovědět. Vyslal obraz muže, vystupujícího z Blesku a zastavujícího se před cizí lodí.

Stejný obraz se mu vrátil. Viděl muže nastupovat do lodi. Na spodní části lodi se opět rozzářil pohonný paprsek a znovu se opakovaly předcházející obrazy.

Voncev pořád nevěděl, co si má myslet. Přepnul na spojení, aby se poradil.

Kolik hlav, tolik názorů. Žádný z mužů však neuměl pochopit, co to ta kapka prováděla v paprsku. Chtěla snad naznačit, že pohonné paprsky nejsou žádoucí a že by loď neměla startovat?

Voncevovi však náhle projela hlavou myšlenka. Myšlenka, která mu naháněla strach. Co když má pravdu?

Chtěl to ihned vyzkoušet.

„Odstartovat a zvednout se do výšky pěti metrů," přikázal pak. Tedy — chtěl tento rozkaz vydat, ale cítil, že nemůže. Běhal mu mráz po zádech. Chtěl tedy řídit stroj ručně, ale nemohl se pohnout. Všechno, co souviselo s řízením lodi, vypovědělo v jeho těle službu.

Vše ostatní mohl dělat, jakoby se nic nedělo.

Jsme zajati. Kapkovité bytosti nesnášejí pohonné paprsky. Usadily nás tady, abychom se už nepohnuli a nerušili je. Jiné vysvětlení nebylo možné. Voncev bojoval s narůstající panikou. Ještě tu byla možnost zavolat do Cattanu a o všem informovat Dharka. V následující chvíli měl Voncev co dělat, aby nezačal ječet.

Nebyl schopen odvysílat zprávu; Ani tohle prostě nešlo.

Pokoušel se uvolnit a přemýšlel. Především nebyli v akutním nebezpečí. Mohli čekat. Třeba kapky zablokování vůle opět zruší. Třeba by bylo dobré navázat s nimi komunikaci a vyjednávat.

Nebezpečí chvíle spočívalo v tom, aby i ostatní muži nepřišli na to, co se děje a aby nepropadli panice. Mezi vědci by to bylo docela dobře možné.

Voncev pochopil, že je musí něčím zaměstnat.

„Myslím, že bychom si tu kosmickou loď měli prohlédnout," řekl a pokoušel se propůjčit svému hlasu sebejistý tón. „Využijme čas, než se Riker vrátí."

Doufal, že nikoho nenapadne volat do Cattanu. Ale naštěstí to nikomu nepřišlo na um.

Naopak — možnost prozkoumání lodi všichni bouřlivě přivítali.

Voncev ponechal u Blesků jenom tři muže a s ostatními se vydal k lodi. Začali s hledáním jejího vchodu.

Telepatické řízení pracovalo spolehlivě. Přivedlo tři Blesky vedené Reném Dharkem přesně na místo, které Dan Riker označil jako plochu, kde na osmé planetě přistála jeho expedice. I spojení s Wilkinsem a Čobem bylo ihned nastoleno. Čtyři Blesky se setkaly.

„Ještě pořád nic," zněla Čobeho odpověď na Dharkovu otázku.

„Budeme hledat dál." Dharkův hlas byl klidný jako vždy. „Devět Blesků s osmnácti muži nemohlo zmizet jen tak beze stop. Navíc jsou Blesky vyzbrojeny a poskytují dobrou ochranu. Samotné jsou téměř nezničitelné, takže máme veškeré právo domnívat se, že naši přátelé ještě žijí. Ale pravděpodobně se nacházejí v situaci, která vyžaduje naši pomoc."

Dhark poručil Bleskům, aby se rozletěly do všech světových stran. Zůstaly přitom v nízké

výšce. Reflektory letounů ozařovaly i přes silnou metanovou mlhu zemi v kuželech světla o průměru jednoho sta metru.

Byli neustále ve spojení s Reném Dharkem, ale všechno, co viděli, byla jen mlha, potrhané metanové mraky a neživá skalnatá pohoří.

„Nepolevovat v pozornosti. Možná se dole rozptýlili, abychom je snáze našli!"

Ren Dhark nemínil opustit Metan dřív, než pomůže Rikerově expedici nebo než se mu alespoň podaří objasnit její osud.

Dan Riker a Eddie Tolan následovali kapku dlouhou štolou. Prošli třemi bariérami a stáli pak na konci galérie, vedoucí dolů do šachty. Tolan přistoupil k nechráněnému okraji Šachty a podíval se dolů.

„Pane Rikere, něco tam je!" řekl rychle. „Slabé světlo, uprostřed něco jako pyramida a při jednom jejím boku skupina předmětů."

„Skutečně," řekl Riker, jenž se také postavil k okraji galérie. Ohlédl se. Kapka se vznášela o kousek dál. Na čele jí světlo zářila zelená skvrna.

„Jestlipak je to oko?" zeptal se Tolan.

„Odkud to mám vědět?" zabručel Riker. Události, jež následovaly po přistání, se mu líbily stále méně. Nesnášel, když neměl úplnou svobodu jednání.

Pomyslel na muže venku. Znovu s nimi zkusil navázat spojení.

„Haló, Vonceve, Doranere, Warrene, haló! Slyšíte mé? Prosím hlaste se." Spojení ale zůstalo němé.

„Pravděpodobně za to můžou ty energetické bariéry," pravil Tolan, jenž pozoroval Rikerovu marnou snahu.

„To sotva. Vlny přece musejí projít skálou. Leda by to tady celé bylo zahaleno energetickým zvonek."

„Půjdem dolů?" zeptal se Tolan a pochybovačně se podíval na kapku.

„Nevěřím, že mají nepřátelské úmysly, Tolane. Vzpomeňte si, jak vysvobodily Eda Coopera ze zajetí Nogiců. Sejdeme dolů. To zařízení tam vypadá tak tajemné, že si ho nesmíme nechat ujít."

„A nemůže to být tak, že kapky spolupracují s Nogky?" pokračoval Tolan ve svých námitkách. „Vždyť mají svou loď takříkajíc zaparkovanou před tunelem!"

„Moje jednaná vychází z předpokladu, že kapky nám jsou příznivě nakloněny," odvětil Riker a vykročil po rampě směrem dolů. Okamžitě s ním se dala do pohybu i kapka.

„Kdybychom všechno věděli předem, nemuseli bychom podstupovat žádná rizika," dodal Riker. „Ale když už jsme podstoupili téměř nejvyšší možný stupeň nebezpečí, sneseme i tohle."

Opatrně sestupovali. Dno šachty bylo vidět stále zřetelněji. Už přesně rozeznávali pyramidu, osvětlenou množstvím podivných lampiček.

Muži zůstali stát a namířili své silné ruční svítilny dolů.

Tolan sebou trhl.

„Pane Rikere, podívejte se. To jsou postavy v otevřených rakvích. A jestli se nepletu, jsou to Nogkové." Otočil se. „Ta kapka. Dovedla nás do pasti. Já to věděl. Ale ta nám jen tak neunikne."

Vytrhl paprskomet a namířil na kapku.

„Ne!" zařval Riker. Skočil po mladíkovi, kterému selhaly nervy a vyrazil mu paži s paprskometem nahoru. Paprsek tryskl šikmo vzhůru.

Šachta se zaplnila modrým, mihotavým světlem. Atmosféra z ušlechtilých plynů pak několik minut svítila.

„Co to je?" koktal Tolan.

„To netuším. A nechtě už těch vtípků," odpověděl Riker rozzlobeně. „Kdo ví, co byste ještě všechno způsobil. Ještě jednou: já kapkám důvěru-ju. A Nogkové tam dole mi nepřipadají

nebezpeční."

Zarazil se. V jeho hlavě se něco dělo. Cítil jemné hmatání a vyzývání.

„Kapka mi chce zase něco sdělit," řekl Riker spěšně. „Nerušte mě. Hlídejte přístup, aby nás někdo nepřekvapil seshora."

„Oukej." Tolan poodešel o kus nahoru.

Riker se uvolnil. Před jeho duševním zrakem se opět formovaly obrazy. Viděl tuto šachtu a sice tak, jakoby stál na jejím dně. Nahoře byla ještě tma. Ale už se objevovala světla. Celé řetězce světél. Viděl sestupovat Nogky... díval se na obrazy a pak pochopil. Pochopil pojmy jako: nouze, útěk, nezabíjet, úcta k životu v každé podobě, žádné nebezpečí.

Pochopil. Nogkové se sem ve své nouzové situaci uchýlili do bezpečí.

„Sdělila mi, že se sem Nogkové schovali," informoval pak Tolana. „Můžeme je přenechat jejich osudu. Nějaká další expedice se může jejich spánkem zabývat," ukázal na zajímavé přístroje, vyznačující paprsky spánku. „Jsou to... člověče, Tolane, dávejte pozor!"

Varování přišlo příliš pozdě. Tolan, zbavený strachu před Nogky, se jim chtěl přiblížit a odvážil se až příliš blízko. Dostal se do roztroušeného světla paprsků, zapotácel se a pronikl do intenzivní oblasti. Padl k zemi jako loutka a už se nepohnul.

„Zatracené," nadával Riker, „nepozornej blázen."

Dělal si o Tolana starosti. Nikdo nemohl říct, jak paprsky Nogků zapůsobí na člověka.

Každopádně musel ale svého partnera z těch paprsků dostat — a to co nejrychleji!

Obešel čtvercovité rozmístěné kukly Nogků. Tolan ležel v koutě, na okraji osvětlené části. Ale dost daleko na to, aby mohl být někým vytažen, aniž by se zachránce sám nevystavil vlivu paprsků. Riker věděl, že by i on přišel o vědomí. A kdyby jejich kolegové nepřišli a nevysvobodili by je, asi by zemřeli. Lidský organismus ještě nepodstoupil žádné experimenty v oblasti dlouhodobého hlubokého spánku.

Dostal smělý nápad: že skočí, chytí Tolana a setrvačností skoku jej strhne z osvětlené zóny ven.

Dan Riker ustoupil, přeměřil očima vzdálenost.

„To by mohlo vyjít," zamumlal.

Pak ustoupil o třicet kroků — a prudce se rozběhl. Tolan ležel v rohu světelného čtverce. Šlo o to, tento roh překřížit, aby se Riker dostal zpět do tmy.

Rikerovo tělo proletělo vzduchem. Gravitace Metanu, jen o něco silnější než na Hope, mu nedělala starosti. Tělem mu projelo něco jako slabý elektrický výboj a pak ztratil vědomí.

Už neviděl, jak narazil do Tolana a strhl jej sebou do tmy.

Když bylo po všem, opět v šachtě zavládlo mrtvé ticho. Kapka, která se dosud vznášela poblíž, nyní klesla a přiblížila se k oběma ležícím tělům. Téměř se jich dotýkala. Vypadalo to, jakoby jim naslouchala.

U paprskomety v rukou prohledával Voncev a jeho muži vajíčkovi-tou loď.

„Prázdná. Nikdo tu není," hlásila jedna průzkumná skupina za druhou.

„To se dalo čekat." Voncev se nacházel na čele lodi ve velínu s početnými kontrolními přístroji, obslužnými zařízeními a měřícími aparaturami. Zavolal muže k sobě.

„Nogkové jsou pryč."

„To vidíme," zakřenil se Mike Doraner a dál si prohlížel zařízení lodi.

„V celé lodi není zdroj energie. Pokoušeli jsme se rozsvítit, ale nešlo to. I vchody jsme museli pootvírat ručně," oznamoval Rul Warren. „Zdejší technika ostatně není vůbec tolik odlišná od té naší. Kde může být posádka?"

„Mohla by trčet v jeskyni," pravil jeden z vědců.

„Pak jim Riker s Tolanem vběhli přímo do náruče," řekl vážné další muž. „Musíme jim pomoci. Spojení s nimi už taky nemáme."

Všichni se tázavě zadívali na Vonceva.

„Ještě počkáme," rozhodl. „Jestliže se nevrátí za dvě hodiny, pošleme za nimi skupinu."

„Proč nepožadujeme posily z Cattanu?“ zeptal se někdo. Voncevem to trhlo. Už to tady bylo. Musel se vynasnažit, aby si nikdo nevšiml, že jsou u jeskyně drženi násilím.

„To není nutné. Jsme dost silní, abychom si poradili sami. V případě nutnosti prostě odletíme,“ lhal dál. S uspokojením konstatoval, že jim to jako odpověď stačí. Teď je musel zase zaměstnat, alespoň do té doby, než se vrátí Riker.

„Tuhle loď důkladně prostudujeme,“ nařídil. „Technika je dostatečně zajímavá, aby případně obohatila naše poznání. Koneckonců jsou Nogkové schopni pohybu mezi hvězdami.“ Rozdělil přítomné do několika skupin a rozeslal je po lodi.

„Já se jdu mezitím podívat, jestli se Riker s Tolanem nevrátili. Když mě budete potřebovat, zavolejte.“

Vstoupil do dlouhé střední chodby a za chvíli stál opět v zuřící metano-vé bouři. Nakloněn dopředu, aby ho to neodválo, se probíjovaval k Blesku. Počet kapek se podstatně zvýšil.

Voncev odhadoval, že se jich v blízkosti parkujících Blesků pohybuje několik set.

Nastoupil a pokoušel se dát telepatickému řízení povel ke startu. Jak se obával, nebyl toho schopen. Stejně tak nedokázal vyvolat dálkové spojení.

„U všech planet, co po nás chcete,“ zabručel pro sebe. Pomalu začínal být neklidný. Zásoba vzduchu ve skafandrech a Blescích stačila sice na téměř neomezenou dobu, ale to byla slabá útěcha. Jistota, že je cizími bytostmi držen proti své vůli, jej ochromovala. Voncev věděl, že jsou ztraceni, pokud se jim nepodaří prosadit svoji vlastní vůli.

Musel se znovu pokusit o komunikaci s kapkami. Intenzivně se soustředil na jejich obraz. Ihned dostal odpověď. Vyslaný obraz se mu vrátil.

„To mi nepomůže,“ zamumlal. Představil si tedy Blesk, zvedající se ze země. Odpověď přišla ihned, ale Voncev nevěděl, co si o ní má myslet. V duchu viděl zvedající se Blesk, pod jehož trupem byl opět paprsek, ve kterém se pohybovala kapka. Ta z něj potom vysokou rychlostí vyrazila pryč.

„Čert aby se v tom vyznal,“ zanařádal si Pjotr Voncev a zaskřípal zuby. Kdyby se už aspoň vrátili Riker s Tolanem.

Ještě jednou se pokusil dovolat do Cattanu. Ale cizí mentální síla byla pozorná. Nešlo to.

Voncev sevřel dlaně v pěsti. Instinktivně si chtěl uvolnit knoflíček u krku, ale ruka narazila na kosmickou přílbu. Klid, hochu, jen klid, říkal si.

Ještě hodina a půl, než se mají Riker s Tolanem vrátit.

Voncev se rozhodl, že se vydá zpět na vajíčkovitou loď. Vyměnil si pár slov se třemi muži, hlídajícími Blesky, a pak se probíjovaval vichřicí zpět k lodi Nogků.

Stmívalo se. Bez ruční svítilny by teď už nic neviděl.

Tím překvapivější bylo setrvávání velkého počtu kapek. Voncev viděl jejich zelené skvrny. Pomalu se vznášely všude kolem. Vypadaly jako obrovské hejno světlušek.

„Zase nic.“ Hlas Milese Congollona zněl beznadějně. „Myslím, že nemá smysl tu hledat dál.“

„Alespoň ne tímhle způsobem,“ potvrzoval Rolf Larsen. „Dosud jsme to přenechávali náhodě. Ale tahle šance je velice nízká.“

„Rozumím,“ řekl Ren Dhark. „Sejdeme se na původním místě přistání. Tam se dohodneme, jak dál.“

Vydal příkaz telepatickému řízení. Nepochopitelný aparát ihned zareagoval. Věděl přesně jako člověk, kde se má přistát.

Ostatní tři piloti Blesků učinili totéž. A netrvalo dlouho a Blesky stály vedle sebe. Na Metanu začínala noc.

„Dharku, chci se vás zeptat, jak dlouho je ještě budeme hledat,“ zahájil rozpravu Manu Čobe. Muži zůstali raději ve svých Blescích. Skafandry jim začínaly být nepohodlné, ale nikdo si nestěžoval nahlas.

„Dosud jsme jednali intuitivně,“ řekl Ren Dhark, „protože jsme se domnívali, že expedice, nebo pro mě za mě její zbytky, musí být někde poblíž místa přistání. To byl omyl.“

„Nechápu, co se jim mohlo stát," namítl Amer Wilkins.

„Kdybychom to věděli, byli bychom dál," řekl Janoš Szardak.

„Hledání nazdařbůh nemá smysl," pokračoval Ren Dhark. „Musíme hledat cílené. Tudiž musíme uvažovat, co se expedici mohlo přihodit, než jsme ji začali hledat. Doorne, věříte na havárii Blesku nebo na defekt, který mohl potkat všech devět Blesků, například na explozi pohonných agregátů?"

„Vyloučeno. Považuji Blesky technicky za naprosto bezpečné. Že by vypadlo všech devět, je absurdní. Podle mě chybu udělali muži v nich. Pomyslete jen na ten zvláštní způsob, jakým Riker ukončil své hlášení. Jakoby usnul."

„Myslím, že Doorn má pravdu," přidal se Szardak. „Muži. Něco je muselo přimět, aby se někam vydali, a to i se svými čluny, protože ty by tu jinak zůstaly."

„Také si to myslím," pravil Congollon. „Někdo k tomu naše muže donutil. Jak se to mohlo stát?"

„V žádném případě ne se zbraní," konstatoval Wilkins. „Zprv by se naši kamarádi bránili, za druhé by nám o tom ihned podali zprávu. Přesné tohle ale neudělali."

„Vy máte na mysli duševní ovlivnění," shrnul to Ren Dhark. „I způsob Rikerova ukončení zprávy to naznačuje. Neznámá mentální sfla jej musela zasáhnout velmi silně a rychle. Takže nyní ta rozhodující otázka: Kdo mohl tuto sílu vyvolat?"

„No, kdo jiný než Syntetové," řekl Glenn Morris, Szardakův spoluletec. Byla to jediná možná odpověď.

„Nedávno na Hope dokázali, jakou hypnotickou sflu dokáží vyvolat," dodal Morris.

„Pravděpodobně donutili i naši expedici, aby odletěla s nimi."

„A jak najdeme místo, kam odletěli?"

„Máte pravdu, Congollone," souhlasil Ren Dhark. „To místo asi nenajdeme. Ale můžeme udělat něco jiného."

Ve vysílačkách zavládlo ticho plné očekávání.

„Budeme hledat Syntety. Když se zajímali o Rikerovu expedici, přiblíží se i k nám. Pak už uvidíme, co se stane."

„Ale to je absurdní, Dharku. Měli bychom se jim vydat na milost anemilost?Tone!"

Byl to Manu Čobe, kdo promluvil. Larsen a Congollon vyčkávali. Doorn, Szardak a Morris byli pro. „Jistěže nechceme zůstat bez toho, aby nám někdo kryl záda," řekl Ren Dhark.

„Nechám sem poslat z Cattanu dalších šest Blesků. Rozdělí se kolem Metanu a budou s námi udržovat spojení. Pak teprve Syntetům nastražíme návnadu!"

„No fajn," pravil Manu Čobe, „ale nezapomeňte, že tou návnadou jsme my! Kdyby tohle nebyl jediný způsob, jak pomoci ztracené expedici, se mnou byste počítat nemohl."

„Dvě hodiny uplynuly. Riker a Tolan se nevracejí. Musíme za nimi. Kdo se hlásí dobrovolně?"

Pjotr Voncev svolal všechny muže kromě hlídačů do velínu lodi Nogků. Vědci byli rozčarováni, protože byli vyrušeni při studiu lodi.

Přesto se do jeskyně hlásili všichni.

„Stačí čtyři muži. Doraner, dva vědci a já," určil Voncev. „Vzal bych jen piloty, ale kdyby se nám něco stalo, chyběli by pro Blesky. Takže," řekl a sáhl si pro zbraň a ruční svítilnu.

„Jdeme. Warrene, vy přebíráte velení."

„Oukej, Vonceve. Ale nezůstávejte tam. Nebo se nakonec všichni sejdem jako zajatci té jeskyně," pokusil se Warren o vtip.

Už teď jsme zajatci, chtělo se říct Voncevovi, ale v poslední chvíli se kousl do rtů. Ale ovládal se zbytečně.

„Pane Vonceve, pane Vonceve! Prosím ohlaste se!" ozval se vzrušený hlas v jeho vysílačce. Všichni to slyšeli. Byl to Jeff Proxter, jeden ze tří mužů, kteří venku hlídali Blesky.

Voncev tušil nepříjemnosti.

„Co se děje, Proxtere?" zabručel. „Spadla vám na hlavu skála nebo kapky tančí menuet?" Bručel záměrně, aby otupil šokující působnost toho, co teď nutné muselo přijít. A přišlo. - „Pane Vonceve," řekl Proxter, ochraptělý vzrušením. „Něco se děje. Chtěl jsem právě volat do Cattanu, protože tam zkoušejí s námi navázat spojení. Zřejmě nám volají už celou dobu, ale mé to napadlo až teď."

„Aha," řekl Voncev. Chtěl uklidnit situaci a získat čas.

„Ano. Chci Cattanu odpovědět, ale, pane Vonceve!" křičel Proxter, „ale nejde to!"

„Skutečně?" Voncev zůstal lhostejný.

„Ale to nejlepší teprve přijde," i Proxter se uklidnil, když zaslechl Von-cevův hlas. „Dressler a Kartek to také nedokážou. Jakmile chceme dělat něco kolem vysílání nebo startu, jsme jako ochromení. Co máme dělat?"

„Nedělejte vůbec nic," řekl Voncev jak mohl neklidněji. „Co jste právě zpozorovali, vím já už několik hodin. Já..."

Ze sluchátek zabouřil neklid. Muži se překřikovali. Každý chtěl něco vědět, nebo něco říct.

28

„Ticho!" zařval Voncev. „Ticho, krucinál! Nedělejte to těžší, než to je! Chci slyšet nějaký rozumný nápad a ne vyznání zbabělosti! Je to jasné?"

I teď Voncev záměrně přeháněl. Ale okamžité ticho ho ubezpečilo, že to udělal správně.

„Vážení pánové, věc se má tak..." řekl Voncev a podal zprávu o svém pozorování z posledních hodin. Uklidnil je a vysvětlil, že jim kapky neprovedou nic zlého. Bylo nutno kapkám vysvětlit, že je nemohou takhle držet v hrsti. Ale hlavně bylo nutno jít na pomoc Rikerovi a Tolanovi. Tak šel.

Nebezpečí paniky bylo zažehnáno. „Vultejus volá Dharka. Jsme tu. Kroužíme na domluvených drahách v desetikilometrové výšce nad planetou. Prosím odpovězte."

„V pořádku, Vultejusi. Zůstáváme ve stálém spojení," pravil Ren Dhark veliteli skupiny, která právě dorazila. „Ať nás slyší i vaši ostatní piloti. Jeden z nich ať udržuje neustálé spojení s Cattanem. Tak budeme mít jistotu, že se bude okamžitě vědět, až narazíme na Syntety. Zopakujte, prosím, instrukce pro případ, že by Syntetové zajali i nás."

„V takovém případě bychom se se třemi Blesky pokusili najít vaši skupinu," odpověděl Hans Vultejus. „Před zahájením jmanévru vydají ti tři piloti svému telepatickému řízení rozkaz opustit planetu, pokud pilot duševně ochabne. Povel pilotů může pak telepatické řízení přijímat zase až v odstupu jednoho miliónu kilometrů od Metanu. Až tak daleko snad vliv Syntetů nesahá."

„Správně. Co uděláte, dojde-li k takové situaci?"

„Pokusíme se zasáhnout pomocí zbraní. Když se ani tohle nezdaří, vrátíme se do Cattanu a dohodneme s předními vědci další postup. Já jen doufám, že k tomu nebude muset dojít."

„Já také," řekl Ren Dhark a potlačil zívnutí. On a jeho lidé se pokoušeli spát, dokud nedorazila Vultejusova skupina. Příliš pohodlné to v Blescích ale nebylo, ještě ke všemu ve skafandru.

„Moje skupina nyní startuje," sděloval Ren Dhark dál. „Jak jsme se dohodli, poletíme pomalu v malé výšce a počkáme, až si nás Syntetové všimnou. Pokusíme se s nimi navázat spojení a utečeme jim, pokud si to situace vyžádá. Dále pak musíme improvizovat. Konec."

„Konec," potvrdil Vultejus. Jeho šest Blesků s čerstvými posádkami přešlo na oběžnou dráhu, přičemž neustále zaměřovali povrch planety.

Ren Dhark vydal příkaz svým lidem. Jeho čtyři Blesky odstartovaly a opět se rozdělily. S tím rozdílem, že tentokrát neprohledávaly planetu, nýbrž jen letěly a čekaly, až si jich zelené kapky všimnou.

Ren Dhark mužům nařídil, aby dávali pozor pouze na to, zda se s nimi někdo pokusí navázat duševní kontakt. On sám byl v neustálém spojení s Hansem Vultejusem.

„Nic nového, žádný pokus o navázání kontaktu, žádná jiná pozorování." Oharková sdělení

zněla monotónně. Stejně jednoznačné byly i zprávy Vultejusovy skupiny do Cattanu. Tam mezitím jen skupina předních vědců věděla, že se na Metanu něco stalo.

Hodiny ubíhaly.

Nad Metanem se začínal probouzet nový den.

„Rád bych věděl, jak dlouho to takhle ještě má jít," řekl Janoš Szardak Glennu Morrisovi, který s ním letěl v jeho Blesku. „Dharkova hypotéza, že se k nám Syntetové připojí, mi připadá velmi vágní. Možná má zmizení expedice docela jiné příčiny a se Syntety nemá nic společného."

Szardak se otřásl. Byl unavený a pokroucený ze skafandru.

„Zmizelé Blesky mají sice výzbroj, ale jsou to malé objekty," pokračoval Szardak. Setrvalé ticho ho znervózovalo. „Představte si to, Morrisi. Riker a jeho skupina přistáli. Jistě všichni těsně při sobě. Řekněme, že ve čtverci o stranách dvaceti metrů. Metan je amoniaková planeta, sice podstatně menší než náš domácí Jupiter, ale v mnohém srovnatelná."

Szardaka poprvé napadlo, že jeho spolucestující stále mlčí, ale nepřikládal tomu žádný význam. Pokračoval v samomluvě.

„Velký průměr a malá specifická váha. Co z toho plyne? Z toho je jasné, že povrch Metanu tvoří slabá krusta, jež pravděpodobně obklopuje horké plynové jádro. Tato krusta se asi často pohybuje, tedy asi je tu často zemětřesení nejhrubšího zrna. Padají při nich celá pohoří a nová se tvoří. Něco takového klidně mohlo našich devět Blesků pohřbít.

Jistě, myslíte na Interval, s jehož pomocí Blesky pronikají i masivními skalisky," vyvracel Szardak nevyslovenou námitku. „Jistě. Ale co když je to zabílo? Pak už nikdo neuvede telepatické řízení do chodu a Blesky zůstanou navždy pod skalami."

Szardak pokládal za neslušné, že Morris tak dlouho mlčí.

„Morrisi, posloucháte mě vůbec?"

Nepřicházela žádná odpověď. Kdyby ho Szardak viděl, spatřil by, jak Morris klidně sedí, s hlavou opřenou a s očima polo zavřenýma.

„Hej, Morrisi! Co je to s vámi? Já vám tady držím přednášku a vy mě neposloucháte?" křikl Szardak a pak se zaposlouchal, zda Morris vůbec dýchá.

Ano, Morris dýchal. Pak dokonce promluvil.

„Vypněte Interval, pane Szardaku."

Víc neřekl. Ani slovo k tomu, co mu Szardak před chvílí vykládal.

„Proč bych měl vypínat Interval?" *zaráž* se Szardak.

„Pokus. Vypněte ho," řekl Morris opět s podivným důrazem.

„No, prosím, sice nevím proč..." přerušil Szardak sám sebe. Okamžitě ho napadlo, že Morris nemluví za sebe. Mohl tohle být první kontakt, jenž Syntetové navazovali? Dalo se tím vysvětlit i to mlčení mladého spojaře z posledních minut?

„Oukej, vypínám Interval. Ale pozor, Morrisi, začne to s námi pěkně házet. Pěkně to tam venku fičí. Pozor!"

Vypínač cvakl. Interval, uměle vyvolané mezikontinuum, zaniklo. Malý letoun se stal hračkou nepohody.

Když Szardak řekl Pozor!, Blesk udělal kotrmelec. Spolu s Intervalem se vypnula i absorpce přetlaku. Szardak se musel držet a doufal, že to dělá i Morris. Jinak by ho to stálo několik pěkných boulí.

„Tam se čerti žení," zavrčel Szardak. „Co si od toho slibujete? Zaznamenal jste nějaké mentální kontakty?"

Morris opět neodpovídal. Szardakovi to bylo velmi podivné.

„Přecházím opět na telepatické řízení!" vykřikl.

„Ne, nedělejte to. Nechtě Blesk, ať ho to unáší," vyrazil Morris.

Zároveň Szardak pocítil změnu. Také jemu najednou připadalo správné to, co Morris říká. Že ještě před pár vteřinami uvažoval jinak, si neuvědomoval.

Začal se chovat stejně jako Dan Riker a jeho muži, když poprvé přistávali. Xvenu Dharkovi šlo bezúspěšné hledání také na nervy, ale ovládal se. Vadilo mu i to bezcílné bloudění. Jeho povaze by spíše odpovídalo důsledné prohledávání povrchu planety, než se nechat pasivně hnát do náručí Syntetů. Ale tohle byla poslední možnost, jak přispěchat Rikerovi na pomoc.

Aby se něčím zaměstnal, sledoval na projektoru ostatní Blesky.

„V tomhle sedí Larsen, v tom Wilkins a v tomhle Szardak," mumlal si Ren Dhark pro sebe a pokaždé klepl prstem o projektor. A najednou přivřel oči.

Cosí v pohybu Szardakova Blesku ho zaráželo. Nastavil projektor jenom na něj.

Nepletl se. Szardakův letoun se motal a komíhal jako uvadlý list na podzim. Proti ostatním Bleskům, jež se zapnutým Intervalem klidně proplouvaly nad krajinou, se choval podivně. Ren Dhark právě vyměnil několik slov se svým průvodcem Arcem Do-ornem. Pak přepnul vysílačku na všeobecné spojení. Když se pohledem vrátil na projektor, byl Szardakův Blesk pryč. Ren Dhark si promnul oči, pak se opět podíval na projektor. Ten byl v pořádku, ale hledaný Blesk se ztratil.

„Haló, Szardaku! Haló, Szardaku! Ztratil jsem vás z dohledu. Kde jste? Ohi as té se mi!"

Kdesi uvnitř Dhark tušil, že se mu odpovědi nedostane. Szardakův člun se už snášel k hledanému cíli. Nic. Zopakoval volání. Zase nic.

„Všem. Všem. Právě se ztratil Szardakův Blesk. Nesledoval jsem ho snad jen třicet vteřin. Mezitím mi zmizel. Nehlásí se mi. Prosím Congollo-na a Wilkinse ke mně. Vultejusova skupina zůstane na oběžné dráze. Zatím žádné zprávy do Cattanu. Prosím o vaše odpovědi." Hlas Rena Dharka zněl rozhodně a pevně. Nic neprozrazovalo, jaké si dělá starosti. Potvrzení přicházela. Na projektoru se k němu blížily Blesky s Congol-lonem a Wilkinsem. Zaujaly pozice těsně u něj.

„Myslíte, že tam dole má někdo zbraň, která by byla schopna Blesk zničit?" zeptal se Congollon. „Něco jako energetický paprsek bez exploze?"

„Energetické zaměřování nic nehlásilo," řekl Wilkins. „Což by se bezpochyby muselo stát, pokud by byl Szardakův Blesk zničen. To nemluvím o tom, že Blesky považuji za nezničitelné."

Rozhovor pokračoval. Ren Dhark až příliš dobře poznával, že si jeho zbývající muži dělají skutečnou starost. Zmizelo deset nenahraditelných Blesků se dvaceti zkušenými muži. Zmizeli nevysvětlitelným způsobem.

A nebylo nic platné, že Dhark, Congollon a Wilkins kroužili nízko nad místy, kde Dhark Szardaka zaznamenal naposledy.

„Krucifixhímlhergot," ujelo Ameru Wilkinsovi, „to přece není možné. Že by na nás tam dole číhali Nogkové?"

„Tomu nevěřím," oponoval Congollon. „Kdyby měli nějakou zbraň, která by byla schopna Blesky zničit, udělali by to už na Hope. Pak by tam seděli jako pánové planety oni a ne my. Znuzení Szardakova Blesku musí mít nějaký jiný důvod."

Ren Dhark je pozorně poslouchal.

„Vidím jenom jednu cestu, jak dál," řekl,

„A sice?" zeptal se Wilkins.

„Udělat to, co zřejmě udělal Szardak, totiž vypnout Interval a nechat Blesky unášet. Jinak se nekontrolované pohyby jeho člunu snad ani nedají vysvětlit."

Obrátil se na svého společníka.

„Souhlasíte s tím, Doorne? Chci se vás na to zeptat, protože to případně může znamenat naši smrt. Zatím nevíme, jaká síla nás zbavila těch deseti Blesků."

„Jenom dál, pane Dharku, nenechte se mojí maličkostí rušit," odvětil bručounský Sibiřan. „Já stejně hořím touhou poznat, na co si to tady hra-jou."

Ren Dhark se chtěl obrátit k ostatním, když vtom v přilbách zaslechli tichý hlas.

„Tady Morris," řekl hlas. „Leťte bez Intervalu."

„Haló, Morrisi! Slyšíme vás!" vykřikl Ren Dhark napjatě. „Kde jste? Co se děje?"

Nic. Spojení bylo přerušeno.

Mozek Rena Dharka pracoval bleskově.

„Tudíž Morris žije," konstatoval. „Poradil nám udělat to, co jsme stejně zamýšleli. Tak nač váhat?"

„Co když se ale nachází pod cizím vlivem?" namítl Manu Čobe.

„Váhání nás dál nedostane." Ren Dhark cítil úlevu, když zjistil, že může něco udělat.

„Wilkinsi a Congollone, následujte můj Blesk pokud možno co nejbližší. Dívejte se, co se děje. Kdybychom měli zmizet i my, učiňte, co budete považovat za správné."

Rozhodné sáhl k ovládacímu panelu a vypnul Interval. Okamžitě se dostal do vlivu metanových bouří a větrů.

V obou zbývajících Blescích nespouštěli člun Rena Dharka z očí. Viděli, že i přes vliv počasí nabírá jeho Blesk určitý směr. Směrem k obřímu skalnímu masívu.

„Něco ho řídí," řekl Ralf Larsen.

„Přirozené," přitakal Congollon. „Kdyby to tak nebylo, vichřice by s ním udeřila o ty skály... Hele, hele, dívejte se! Je pryč! Zatraceně, je pryč!"

„Musí tam být díra," ohlásil se Manu Čobe. „Vletěl tam do nějaké díry."

„Ale já žádnou nevidím. Kromě toho by nám jistě ohlásil, že chce vletět do jeskyně," pochyboval Larsen.

„Musíme něco udělat, Larsene," řekl Wilkins.

Larsen jednal. Navázal spojení s Vultejusovou skupinou.

„Haló, Vultejus! Potřebujeme vás. *Zmizely* další dva Blesky, jeden z nich s Dharkem. Sestupte se všemi šesti Blesky dolů a připojte se k nám."

„Rozumím, pane Larsene, Co mám nahlásit do Cattanu?"

„Nahlaste jen, že jsme expedici ještě nenašli a že hledáme dále."

„Oukej, Larsene, za deset minut jsme u vás."

„Tak," řekl Larsen rozhodně. „Až tu bude Vultejus, slétneme se všemi osmi zbylými Blesky dolů a prohledáme stěnu skalního masívu. To by v tom byl čert, abychom nenašli nějaké vysvětlení."

Přes Oharkovy instrukce se k nim Vultejus připojil a pustili se do hledání. Roj se snesl mezi skály.

Náhle mužům v Blescích začalo pronikat do mozků něco cizího.

Nešlo o žádný prudký nápor, ale o jakési pomalé, jemné ovlivňování. Nikoho z nich ani nenapadlo, že přestali být svými vlastními pány. Kromě toho také najednou věděli něco, o čem předtím neměli ani potuchy. Náhle věděli, že před nimi ve stěně je ústí propasti, jež pronikala hluboko do skalního masívu. Zeshora to nebylo vidět, protože přes ně visely skalní převisy.

Kdyby se mužů v té chvíli někdo na propast zeptal, odpovídali by, že o ní věděli už dávno.

A právě do ní se teď chystali vlétnout.

Ti, kteří jim to přikazovali, se po stovkách vznášeli při stěnách propasti poblíž jejího ústí. Jejich mihotavé zelené skvrny na čelech se skládaly do tajuplné mozaiky.

Byli to Syntetové, zelené kapky. Snažily se a dokázaly to. Konečné se jim podařilo přilákat ty nahé, čtyřkončetinové bytosti k sobě.

Po nekonečné době hladovění jim kynula bohatá hostina.

První z osmi člunů se objevil ve vchodu do propasti. Část zelených kapek se oddělila od roje a začala navigovat.

Na opačném konci propasti už dlouho předtím pronikali Pjetr Voncev a Mike Doraner dlouhou chodbou. I oni rozeznali umělý původ štol a pak se váhavě zastavili před první bariérou. Nakonec zjistili, že je průchodná, prošli i dvěma následujícími a dorazili na galérii,

jež spirálovitě vedla dolů ke dnu šachty.

Dva vědci, kteří je provázeli, byli už k neudržení. Nebezpečí bylo zapomenuto. Voncev je musel zastavit téměř silou, aby se bezhlavě nevrhli na průzkumnou výpravu.

Konečně pak opatrně dorazili dolů, našli Nogky i Rikera s Tolanem.

Oba žili, právě se začínali hýbat a podle všeho se zakrátko měli probudit.

„Počkáme," rozhodl Voncev. „Musejí jít sami. Na to, abychom je nesli, je to příliš daleko.

Opatrně, ať se nedostanete do vlivu paprsků. Těm dvěma se to zřejmě stalo. Doranere, my se podíváme na pyramidu. Kromě Nogků je to zřejmě ta nejzajímavější věc tady."

Zatímco dva vědci zůstali u Rikera s Tolanem, kráčeli Doraner a Voncev opatrně k pyramidě. Bavili se o Nogkách.

„Kdopak je tady asi tak hezky zapakoval," pravil Doraner suše.

„Celé to vypadá jaksi improvizovaně. Kromě toho jsou tu jistě jenom pár dní. Podle toho to museli být oni sami, kdo se rozhodl pro dlouhodobý spánek."

„Bylo by jednoduchý je zneškodnit," řekl Doraner a ukázal na paprskomet.

„To by bylo, to je fakt. Ale zaprvé se nesluší zabíjet bezbranné, ať se k člověku chovali jak chtěli a zadruhé člověk nikdy neví, kdy by je mohl potřebovat."

„To by teda muselo bejt, abychom je potřebovali. Mně je špatně už jenom když se na ně koukám. Co by se asi stalo, kdybychom vypnuli jejich záření?"

„Možná by zemřeli," odvětil Voncev lhostejně. „Možná by se probudili. Každopádně vypadají, že je o ně momentálně dobře postaráno. A my máme důležitější problémy. Co si myslíte o zařízení zdejšího interiéru?"

Doraner se zkoušel podrbat na hlavě, ale přilba mu v tom bránila.

„To se nedá říct," svítil si kolem sebe. „Nápisy? Reliéfy? Na to by se museli podívat odborníci. Já si myslím, že je to nějaká hrobka."

„Jim. To by mohlo souhlasit." Voncev se porozhlédl. „Ale taky nám to tady třeba jenom připomíná hrobky faraónů. Jedno je každopádně jisté."

„Co?" zeptal se Doraner. Pohlédl vzhůru černou šachtou. Zamrazilo ho.

„Ti, kdo zbudovali tohle, museli být stejní jako ti, kdo nám na Deluge zanechali trosky starých měst. Sedmihranný půdorys pyramidy to dokazuje. I ve městech byly všude sedmihranné základy staveb."

Došli k pyramidě. Doraner otestoval materiál stavby. Přejel přes něj rukavicí, poškrábal ho nožem a několikrát udeřil speciálním kladívkem proti hraně.

„No, panečku," pravil pak překvapeně. „Podívejte se, Vonceve, ani sebemenší stopa. Pod těmihle ranami by se rozbil i diamant."

Voncev si prohlížel stěnu.

„Studoval jsem pár semestrů chemii, než jsem utekl z univerzity na kosmickou akademii," řekl. „Podle mě je to tvrzené sklo. Takovou homogenitu vykazují jenom plyny."

„Takže nějaké vysoce technizované bytosti."

„Zesporu. Zvažte jenom ty energetické bariéry."

„Na jedné straně supertechnika, na druhé straně rampa, po které se musí chodit pěšky. Je to trochu schizofrenie, že?" Doraner začal pyramidu obcházet.

Voncev jej následoval. Chtěl odpovědět, ale ozvali se vědci, že Riker s Tolanem se probrali a jsou schopni chůze. Vysvětlovali svoji nehodu.

„Oukej. Podíváme se na pyramidu a hned přijdeme."

Spolu s Doranerem vystoupil Voncev po strmé rampě nahoru ke vchodu do pyramidy.

„Připadám si jako ve starém Egyptě. Jenom že je to tady o něco menší. Tohle by mohlo být vlastní pohřebiště," řekl Voncev a rozsvítil ruční svítilnu. „No prosím, tady je dokonce prázdný sarkofág," posvítíl do kamenné nádoby.

„Podobná hmota jako ta, ze které je pyramida. Tedy tvrzené sklo, nebo snad kámen? Z formy sarkofágu ale nelze usuzovat na tělesné rozměry toho, koho tu chtěli pohřbít."

„Třeba se mýlíme. Třeba to není hrobka.“

Voncev posvítíl na bělostnou podlahu. Objevil tenounkou červenou linku tvořící obdélník.

Měřil dvakrát tři metry a byl o něco větší než půdorys sarkofágu.

Doraner se podíval stejným směrem, pak poklekl a vytáhl nůž.

„To je škvíra. Hm, to by mohla být nějaká platforma, to, na čem stojíme. Možná výtah.“ Oba muži obdélník mimoděk opustili.

„Támhle, v tom výklenku, nejsou to páky?“ pravil pak Voncev. Stál vedle vchodu. Doraner přistoupil blíž.

„Ne, to ne. To jsou ornamenty.“ Sáhl po nich a pokusil se s nimi manipulovat.

Vtom jeden z ornamentů uskočil ke straně. Voncev, který to viděl, chytil Doranera za ruku.

„Opatrně, nevíte čemu to slouží. Třeba to s námi vyletí do vzduchu nebo se tu utopíme v amoniaku nebo já nevím co...“

Voncev přestal s přednáškou. Ústa mu zůstala dokořán.

„Hele, Doranere,“ pravil pak konečně. „Sním snad? Podívejte. Sarkofág je pryč.“

„Pane jo. Kam ta věc zmizela? Vždyť vážila jistě pár tun.“

Muži vyšli ven na rampu. Nedůvěřivě svítili dovnitř.

„Takže přece jen výtah,“ pokusil se Doraner o vysvětlení.

„Nikdy,“ namítal Voncev. „Museli bychom to vidět. Já jsem se jen na chvíli podíval na vás, když jste zabral za páku. Muselo se stát něco jiného.“

„Bylo to úplně bezhlučné,“ doplnil ho Doraner. „Nic jsem neslyšel. Nezkusíme to ještě jednou?“ naznačil, že půjde dovnitř.

„Ani náhodou. Nerad si hraju s neznámými hračkami, přestože mě to zařízení velice zajímá. Ne, teď jdeme. Snad budeme mít možnost někdy jindy. Kromě toho se mi udělalo nějak divné.“

Vrátili se k ostatním.

Riker a Tolan byli při smyslech. Ujišťovali, že je jim dobře, že jsou jenom zesláblí. Mohli sice jít, ale značně se potáceli. Především Riker, který se dosud zcela nezotavil ze své nemoci na Hope.

„Poneseme je,“ rozhodl Voncev. On a Doraner se chopili Rikera. Vědci popadli Tolana. Tak začala poměrně obtížná cesta zpět.

Potřebovali tři hodiny, než se dostali ven. Tolanovi a Rikerovi se mezitím udělalo podstatné líp, museli je už jenom podpírat.

„Brr, to byla fuška,“ oddechl si Voncev a *zarazil* se. Ve sluchátkách zaslechl výdech úlevy Rula Warrena.

„Tady venku žádné změny,“ sděloval. „Jenom se to tu hemží kapkami. Musejí jich být stovky. Podivné je jenom to, že se nezdržují tady, ale u vchodu do propasti.“

„Odkud to víte?“ zeptal se Voncev.

„Poslal jsem tam pěší skupinu. Chtěl jsem vědět, jestli bychom se odsud v případě nutnosti dostali pěšky.“

„A?“

„Omyl, Vonceve. Propast končí před kolmou stěnou. Jde alespoň tisíc metrů dolů. A při ní čekají ty kapky.“

Voncev se opřel o skálu.

„Bída, co?“ pravil Doraner a postavil se vedle. Společně zírali do cárů metanových mŕů. Vtom Voncev soustředěně přivřel oči.

Zvenčí se k nim cosi blížilo.

„Támhle přilétá Blesk!“ vykřikl Doraner nevěřicně. „Fakticky, je to tak. Našli nás! Jsme zachráněni!“

Byl to skutečně Blesk, jenž pomaličku přilétal a pak přistál vedle ostatních. Divné bylo ale chování kapek.

Držely se v hustém roji pod Bleskem. Neklidně, téměř hekticky se pod ním zmítaly. Vypadalo to, jakoby se chtěly vzájemně odstrčit stranou.

„Zvláštní, jak se tam dole ty kapky nabalují," pravil Rul Warren, který k nim teď přišel. Rikera a Tolana s vědci poslal Voncev mezitím do lodi Nogků. Tam se už vědělo, že Nogkové dýchají kyslík, protože v lodi byla kyslíková atmosféra. Bylo tam možné odložit skafandr, což Tolan s Rike-rem přivítali.

Blesk mezitím přistál. Do posledního chvíle se pod ním držely kapky jako nalepené.

„Zdá se mi, jakoby tyhle kapky nezářily zeleně, ale spíš do modra," pravil Doraner. Všichni tři vykročili k Blesku. Ten se pomalu otevíral a pak z něj vystoupili dva muži.

„Konečně jste nás našli," řekl Voncev.

„Cože? Takže tady jste?"

Ukázalo se, že k nim dorazili Szardak s Morrisem. Rozvinula se vzrušená debata. Vyplývalo z ní, že i noví příchozí se sem dostali pod psychickým nátlakem.

„Nenechám si vymluvit, že po nás něco chtějí, ale že to neumějí sdělit," řekl Voncev. Podal Rikerovi zprávu o kapce, která je přivedla do útrob šachty a co tam našli.

„Cože? Ty přišery jsou tam uvnitř? A v hlubokém spánku, říkáte?" sykl Szardak a mimoděk sáhl po paprskometu. Ještě nedávno byl zajatcem Nogků. „Nejradši bych tam zašel a poslal je do pekla." Pak pokračovali v rozhovoru, jenž přerušil Warren:

„Zdá se mi, že kapky ulovily další Blesk. Skutečně! Přilétá další Blesk!"

„Pozorně sledujte ty kapky," pravil Voncev. „Možná přijdete na to, oč tu vlastně jde. Pokud se odtud chceme dostat, musíme najít klíč k jejich chování."

A kapky se chovaly stejně jako při přiletu Szardaka. Teprve když byl pohon Blesku vypnut, rozprchly se. Tentokrát byli na palubě Ren Dhark a Are Doorn. Nálada přítomných se okamžitě zvedla, když se objevil Ren Dhark, přestože i on se stal zajatcem Syntetů.

Dhark situaci pochopil ihned poté, co mu Voncev podal zprávu.

„Musíme přijít na to, co po nás Syntetové chtějí a pokud možno to pro ně udělat," konstatoval. „Jak to tak vypadá, nemůžeme od Larsena a jeho lidí čekat žádnou pomoc. Pravděpodobně sem budou dříve nebo později přivedeni jako my."

„Pak ale nemáme nikoho, kdo by nám pomohl."

„Pochopte, Doranere, že si musíme pomoci sami." Ren Dhark vyzařoval čínorodost a rozhodnost. „Syntetové tohle vše dělají z nouze, to cítím. Nejsou našimi nepřáteli a ani nemají zájem dělat hloupé žertíky."

„Proč asi zavedla jedna kapka Rikera do jeskyně?" chtěl vědět Warren. „To nechápu."

„Toto potvrzuje moji hypotézu, že jsou nám Syntetové nakloněni přátelsky. Pravděpodobně nám chtěli předvést, že se nemusíme bát Nogků, protože ti jsou momentálně neškodní."

„Hm, to je vlastně jasné," zabručel Voncev.

„Poslouchejte, jak to vlastně bylo s tou kamennou bednou, co vám tak najednou zmizela z očí?" zeptal se Are Doorn. Sibiřan se ani slovem nezmínil o mentálních poutech Syntetů. Ren Dhark tu věc vyřídí. Jeho samotného teď zajímala ta zvláštní pyramida.

„Já bych si nejdřív chtěl prohlédnout kosmickou loď Nogků," řekl Dhark. „Pak půjdu dolů do šachty. Vy půjdete asi se mnou, Doorne."

„Na což se můžete spolehnout."

„Dobrá. Morrisi, vy Syntetům zřejmě připadáte jako lehko ovlivnitelný, takže vám ukládám, abyste mimořádně pozorně sledoval vše, co budou dělat, zatímco tu já nebudu. Zvláště důležité bude jejich chování, až přistanou další Blesky."

„Můžete se na mě spolehnout, pane Dharku."

„Oukej, Morrisi. Vaše pozorování mohou rozhodnout o tom, jestli se odtud zase dostaneme ven. Na to ani na okamžik nezapomínejte."

„Zatraceně, právě teď Vultejus neodpovídá." Šéfspojař Jannaus byl ve tváři úplně bílý.

„Tam nahoře se děje nějaká čertovina. Co máme dělat? Naši nejlepší piloti jsou na Metanu a

Ren Dhark s nimi?" „To se každopádně nesmí zveřejnit," řekl další spojař. „Kdyby se to dozvěděli lidi, nastal by chaos. Hned by se zase báli nějaké invaze z kosmu. Mají to přepadení amfii ještě v kostech."

„Jasně. Veřejnosti ani slovo. Ale jen tak mlčet nemůžeme."

„Můžete to přece říct Wrenu Craigovi. Je to náš přední astrofyzik a řídí taky práce na energetickém ochranném zvonu."

„Dobrá." Jannausovi se ulevilo. „Jdu teď tedy za ním. Přes videofon se mu to taky nedá povědět. Spindlere, převezmete moji směnu, dokud se nevrátím."

Jannaus vyšel rychle ven, posadil se do pohotovostního vznášedla a nastartoval. Pak vzlétl a zatočil směrem k sídlu vědců na okraji Cattanu.

„Tak tohle slyším opravdu rád," pravil čtyřicetičtyřletý astrofyzik Wren Craig sarkasticky. Přejel si přes šedivého ježka na hlavě. „Takže devatenáct Blesků takřikajíc po částech ztraceno na Metanu. A s nimi Ren Dhark."

Jannaus přikývl.

„A co ode mě čekáte?" Craig odložil poznámky, ze kterých právě četl a vyhoupl se z křesla.

„Mám ty pohřešované vykouzlit nazpátek? Nebo se mám prohlásit za krále Hope? Nebo mám jít k celoměstskému videofonu, udělat milý obličej a lidičkám říct, co se stalo a že se vlastně nic nestalo?" Zašklebil se. „No dobrá, Jannausi. Bylo správné, že jste za mnou přišel.

Přebírám zodpovědnost. Můžete se vrátit na stanici."

„Díky, pane Craigu." Jannaus podal vědci ruku a vydal se zpět.

Když Craig osaměl, zapálil si cigaretu.

„Pěkný nadělení," zamručel.

Přešel k videofonu a zavolal kolegy Clause Bentheima a Vince Ossor-na. Oba se v laboratoři zabývali měřením.

„Vážení kolegové, smím vás pozvat k sobě? Je to nutné."

„Právě nám běží experimenty," vysvětloval Ossorn.

„Přijďte i přesto. Musím s vámi mluvit."

„No, dobře. Za chvíli jsme u vás."

„Tak tedy vidíte, že situace je vážná," uzavřel Craig svoji zprávu pro Bentheima a Ossorna.

„Nikdo¹ neví, co se na Metanu děje. Dokonce se musí počítat i se smrtí mužů a zničením nenahraditelných Blesků."

„Raději ani nepomyslet na to, že by měl přijít o život Ren Dhark," udělal Bentheim bezmocné gesto. „Osídlenci ho zvolili za hlavu kolonie."

„Dokud nebudeme mít jistotu, necháme si všechno jen pro sebe,"

řekl Craig. „Jannaus byl tak moudrý, že držel jazyk /a zuby a že informoval pouze mne. Jeho spojaři budou mlčet, to jsem mu kladl na srdce."

„A co dál?" zeptal se Ossorn.

„Dál pracujeme na ochranném zvonu, to je teď nejdůležitější. Musí během několika dní stát," odvětil Craig. Přitáhl si stojánek na dýmky a jednu si vybral.

„Jaké hodnoty má záření z posledních hodin?" chtěl pak vědět.

„Strašidelně vysoké." Bentheim měl plnou hlavu starostí. „Víte přece, jak poslední dobou zesílilo." Pokrčil rameny. „Množství energie je nepředstavitelné. Ani její původ si neumíme vysvětlit."

Muži chvíli mlčeli.

Pak promluvil Bentheim:

„Na dnes večer je naplánován první velký pokus s energetickým zvonem. Sdělil mi to doktor Rubansa."

„Tak na to se podíváme," řekl Craig. „Vezmeme si mé vznášedlo." Ossorn a Bentheim souhlasili. Opustili dům. Všichni tři pak nastoupili do letounu a vznesu' se směrem na *západ*, k horám.

Privítal je doktor Bebe Rubansa, africký expert na ochranné štíty.

„Dostali jsme se poměrně dost daleko," vysvětloval. „Především jsme zvládli hlavní potíž, totiž aby se sektory z různých zdrojů propojily a nenechaly nikde ani skulinku. Jde o to, aby byl zvon naprosto neprodyšný."

Doprovodil své návštěvníky k improvizované centrále, vedle které se tyčil jeden z projektorů.

„Měli jste s tím velké problémy?" zeptal se Craig. Podíval se na projektor. Kulatá anténa měřila třicet metrů v průměru a podobala se obrovskému plochému koši s kuzelem uprostřed.

„Ze začátku veliké. Málem se nám to všechno rozbilo."

Pak se mezi vědci rozpoutala debata, zda je momentální stupeň kosmického záření lidem skutečně tak hroživě nebezpečný.

„Tak nebo tak, odrazný zvon musí stát co nejrychleji," řekl Craig Rubansovi. „Kdy začnete s pokusem?"

„Každou chvíli. Čekám na kompletní hlášení z jednotlivých projektorových stanic.

Mimochodem... co je s expedicí na Metan?" změnil Afričan téma. „Jak jsem slyšel, Dhark se třemi Blesky letěl za ní. Pak zavolał dalších šest Blesků. Vypadá to, jakoby se tam něco dělo. Vy o tom něco víte, Craigu?"

„O nic víc než vy," zalhal oslovený. „Co by se tam mělo dít? Dhark pravděpodobně jednoduše rozšířil plánovaný vědeckovýzkumný program." „Ano, to asi máte pravdu. Ale mezi lidmi se povídá ledasco."

Rubansa přistoupil k provizornímu řídicímu panelu, nad kterým se právě rozzářila obrazovka. Přicházela hlášení.

„Začínáme!" zavolał pak ke Craigovi.

„No tak se podíváme, jak se povede lidičkám pod sýrovým zvonek," řekl Ossorn žertem k Benthaimovi.

Rubansa vydával příkazy.

„Rozjet reaktory."

„Jednička jede," hlásil technik.

„Dvojka jede."

„Sedmička jede."

Když všech osm amfijských reaktorů dosáhlo žádaného výkonu, převzal koordinaci vyzařovaných ploch automatický spínač. Doktor Rubansa nahlas počítal vteřiny. Jeho hlas byl prostřednictvím videofonu všude na pracovištích slyšet.

„Šest, pět, čtyři, tři, dva, jedna, kontakt." Všechny oči se zaměřily na obrovský projektor.

Kolem středního kuzele se rozšířilo difúzní světlo. O pár vteřin později nervózně probleskovalo. Pak pevně sevřelo kužel, až to vypadalo, jakoby byl obklopen jemnou vrstvou fluorescenčních plynů.

Podstatně zajímavější ale byl polokulovitý zvon ze světla žlutého média, který se zvedl nad krajinou.

Byl jenom z jedné třetiny tak velký, než měl být zvon, naplánovaný k ochraně celého Cattanu. Afričan k sobě přivolal tři astrofyziky.

„Zásadně jsme to zvládli," řekl spěšné. „Plánovaný zvon rozdělíme prostě na dvojnásobek projektorů. Vypadá to dobře."

„Poskytne potřebnou ochranu před zářením?"

„O tom jsem přesvědčen, Craigu. Uvnitř tohoto pokusného zvonu už probíhají měření. Pokusy s fyzickou propustností se také konají. Táhle," ukázal do vzduchu. „Vznášedlo už je tu."

Letoun se přiblížil ke zvonu a zůstal nad ním.

„Začínáme s malými tříštivými bombami," řekl Rubansa a podal návštěvníkům dalekohledy.

Na povrchu zvonu se několikrát na různých místech zablesklo. Exploze, které následovaly poté, ukazovaly, že se už muselo jednat alespoň o padesátikilové bomby.

„Laserová baterie osmnáct, pal!" rozkázal Rubansa do videofonu. O pár vteřin později

osahávaly zvon rudé paprsky a končily v něm.

„Tak prosím," rozzářil se Afričan. „Vidíte — energie je zvonek absorbována." „A jak to tedy vypadá s ochranou proti záření?" pravil netrpělivě Craig. „Zavolejte měřiče!"

„To nejde. Zvon je absolutně nepropustný, odráží vzduch i radiové vlny. Ale dohodli jsme si optický signál. Světlo zvonek prochází." Afričan si vzal do ruky opět dalekohled.

Náhle ve zvonek vzlétla zelená světlice, pak jedna modrá a po ní zase dvě zelené.

„Dokonalý úspěch!" vykřikl doktor Rubansa v záchvatu radosti. Popadl poblíž stojícího Ossorna za ramena a několikrát se s ním otočil jako s tanečnicí.

„Odráží všechno," pravil pak. „Signál znamená: kosmické záření na nule. Skutečné jsme to dokázali. Ztížení velkého zvonek nad Cattanem je jen otázkou pár dní. Škoda, že tu není Ren Dhark," dodal pak klidněji. „Měl by z toho radost."

„Hlavně, že jste to dokázali, doktore," pravil Craig a poblahopřál Afričanovi...

Craig s Bentheimem a Ossornem se dohodli, že události kolem Metanu nebudou přeceňovat a ještě počkají. Když Ossorn s Bentheimem odletěli, sáhl Craig po chladné dýmce, nacpal ji a sešel dolů do své laboratoře. Silné kosmické záření a na obrovské hodnoty vystoupivší galaktické magnetické pole mu nedalo spát. Před spaním se chtěl ještě podívat na nové hodnoty.

Rutinované zapnul měřicí přístroje a malý počítač na vyhodnocování měřených hodnot. Za chvíli mu dlaní proklouzával potištěný pás papíru. Craig četl symboly.

„Neuvěřitelné," mumlal a vrtěl přitom hlavou, „to je neuvěřitelné. Co jen může být příčinou..."

Dýmal před sebe. Jeho pozornost polevila. Chtěl nechat měření půl hodiny běžet, znovu si přečíst výsledky a pak si jít lehnout.

Posadil se do křesla a zívá. Byl to namáhavý den. V myšlenkách se vracel ke dni, ve kterém se rozhodl, že se vzdá teplého místa na univerzitě a nasedne do Galaxy...

Craigovy oči se zúžily. Ciferníky přístrojů na stěně se nějak změnily.

Přejížděl zrakem přes vykazované hodnoty.

Pak vyskočil.

Myslel si, že sní, ale byl vzhůru — a nemýlil se.

Hodnoty kosmického záření a síly galaktického magnetického pole klesaly. Neuvěřitelně rychle klesaly na normální stav a zůstaly na něm.

„Zaplaťpámbu," řekl si Craig a skočil k panelu s přístroji, aby je připojil na počítač a nechal je automaticky prověřit. Byly v pořádku.

V pořádku. Byly všechny v pořádku. Ukazovaly normální hodnoty, jakoby ani nikdy žádné jiné neukazovaly.

Přesto však všechny hodnoty znovu přeměřil.

A zase dostal normální.

I když šlo o obrat k lepšímu, byl to obrat, ze kterého šel mráz po zádech. Jako když před člověkem z ničeho nic vyrostle ze země vysoká hora.

Craig poodešel k videofonu, aby probudil Ossorna a Bentheima a dal jim vědět, ale sotva natáhl ruku k ovládacímu knoflíku, obrazovka se sama od sebe rozsvítila.

Někdo ho volal. Na obrazovce se objevila radostně zářící tvář šéfa spojařů.

„Pane Craigu!" zvěstoval Jannaus. „Dhark se ohlásil. Z Metanu. Řekl, že je všechno v pořádku a že si o jeho muže a o něj nemáme dělat starosti."

„Co ještě?" Craig si zapálil cigaretu jako pokaždé, když byl rozrušen.

„Jinak nic. To je mi divné. Ani na okamžité zpětné volání nám neodpověděl. Jednoduše se vypnul. Metan teď mlčí jako předtím."

„Oukej, Jannausi, díky. Takže sice nemáme jasno, ale taky nemáme důvod ke znepokojení. Nadále udržujte diskrétnost, jasné? Dobrou noc."

„Dobrou noc, pane Craigu." Obrazovka potemněla.

„No, aspoň něco," zabručel Craig a ulevilo se mu. Vyšel ještě ven do noční zahrady a podíval se na hvězdné nebe. Metan se skláněl k obzoru. Co se na něm může dít?

Příští den přinesl další pokus energetických techniků s odrazným zvonem. Byl větší než ten předešlý a produkovalo jej už dvanáct projektorů. Konečný zvon nad Cattanem měl být vytvářen šestnácti projektory.

Na šestnácti místech kolem Cattanu se usilovně pracovalo na základech a uložení projektorových jednotek.

Doktor Rubansa byl šťastím bez sebe, když jej ráno Craig vyhledal a sdělil mu, že se záření ustálilo na normálních hodnotách.

„Nemám pro to vůbec žádné vysvětlení," pokrčil Craig rameny. „Sice se jedná o jev z mého oboru, ale tento náhlý pokles neumím vysvětlit stejně jako jsem neuměl vysvětlit ten náhlý vzestup hodnot. Především rychlost změn je nanejvýš neobvyklá."

„Jinými slovy chcete říct, že hodnoty mohou opět stoupnout," podotkl Rubansa.

Craig pokrčil rameny.

„Takže pokračujeme ve stavbě zvonu," řekl Rubansa.

„Pokračujte, doktore. Člověk nikdy neví, co se může stát. Na téhle planetě mám pocit nejistoty od chvíle, co jsme tu přistáli."

„Chápu vás," pravil Rubansa. „Obzvlášť od chvíle, co se tato část Galaxie podobá podrážděnému mraveništi." Zasmál se. „Jen si vzpomeňte na ty čtyři druhy inteligentních bytostí, se kterými jsme se na Hope setkali. A to nemluví o Dharkových setkáních s těmi dalšími v kosmu."

„Srovnání s mraveništem sedí," pravil Craig a zašklebil se.

Astrofyzik Craig se vrátil do Cattanu. Rozhodl se, že o tom, co se děje kolem Metanu, bude informovat Bernda Eylerse.

Muž od bezpečnosti klidně naslouchal.

„Díky za informaci, pane Craigu. Myslím, že jste jednal velice moudře, když jste se postaral o předběžné utajení skutečností. Výsledek vám jistě dá za pravdu."

Eylers si řádně lokl whisky, již Craig postavil na stůl, a rozhlédl se po vědcové byte. Pak řekl: „Mezitím se Dhark krátce ohlásil. Příliš krátce na můj vkus. Od této relace není opět žádné spojení s Metanem možné, jestli jsem vám dobře ro-zuměl?"

„Tak," řekl Craig a zabafal z dýmky. „Co si o tom myslíte?" „Nevím. Zdá se, že Dhark není pánem svých rozhodnutí." „Totéž se zřejmě týká i ostatních mužů na Metanu," doplnil Eylers. „Otázkou je, co teď uděláme my."

„Já jsem pro vyčkávání," řekl Craig a vypustil modravý dým. Naznačil návštěvníkovi, aby si ještě nalil.

„Co si myslíte o pomocné expedici?" ptal se Eylers. „Hlavně tedy, jak dlouho máme nepřítomnost Dharka a jeho mužů udržovat v tajnosti?"

„Ještě bych počkal tak jeden dva dny," pravil Craig a podtrhl svůj názor pohybem ruky s dýmkou. „Nemyslete si, Eylersi, že bych taky nemel spontánní přání poslat zbývající Blesky s nejlepšími piloty na Metan. Ale čeho tím docflíme? ptám se vás. Ohrozíme naše poslední Blesky a nemáme žádnou jistotu, že dosáhneme nějakého Úspěchu. Jannaus mi předal záznamy o tom, jak Dhark hledal ztracenou expedici. Hledal a hledal, ale nenašel."

„Souhlasím s vámi, pane Craigu," řekl Eylers po krátké úvaze. „Počkáme ještě osmačtyřicet hodin. Pokud se nám neozvou, poradíme se co dál a jak informovat občany Hope."

„Za předpokladu, že po tak dlouhou dobu nepronikne žádná zpráva ven," namítl Craig. „Nebo jste už něco zaslechl? Prý máte uši všude."

„To je přehnané," usmál se Eylers. „Ale ze spojové centrály zřejmě něco uniknout muselo. Skutečně jsem dostal zprávu, že s expedicí něco je."

„Zajímavé," řekl Craig. „A od koho?"

„Inu, tady na Cattanu je to spíš druh fámy, jedna paní povídala..., ale na Deluge se seriózně

přemýšlí, proč se expedice ještě nevrátila. Přinejmenším tam postrádají zprávu o tom, proč je tak dlouho pryč."

„Mhm, Řekněte, Eylersi, jak to, že jste se o to ještě nepostaral sám?"

„No," usmál se Eylers a sáhl si pro cigaretu. „Jednak ta věc nespadá do mého resortu a pak — co bych já se svými několika muži asi tak dokázal? Že bychom se přihlásili ku pomoci na Metan?"

„Nevykrucujte se, Eylersi, vy víte, jak to myslím."

„No dobrá." Eylers se podíval na Craiga zpřímá. „Za třetí mi bylo jasné, že je věc v těch pravých rukou."

„To jsem si myslel. Moje činnost vám tedy nezůstala utajena," zasmál se Craig.

„To bych byl špatný šéf bezpečnosti," pravil Eylers spokojeně. „Ale vážné, pane Craigu. Myslím, že jste jednal správně. I když — příště bychom mohli více spolupracovat."

„Přijímám," řekl Craig a podával Eylersovi přes stůl ruku.

„Mimochodem," dodal Eylers, „připravte se na to, že budete muset přibrzdit naši dobrou Anju Fieldovou."

, Jak tomu mám rozumět?"

„No, jak jsem slyšel, chce sem zítra dorazit a přesvědčit lidi z vedení města, aby na Metan vyslali záchrannou výpravu."

„Takže ji mám nenápadně vzít pod svá křídla."

„Ano. Kdybych to udělal já jako šéf bezpečnosti, probudil bych v ní nedůvěru."

„...le co byste chtěla na Metanu dělat, slečno Fieldová? Já si myslím, že řeči o ztroskotání expedice na Metanu jsou nepodložené," řekl Vico Ceriani, mladý energetický inženýr, jenž jaksi nedokázal z Anji Fieldové spustit oči. Blondáta šéfmatematička s ním měla častěji co do činění, protože matematicky kontrolovala dokončování centrály POINT OF.

Anja Fieldová se od samého začátku zabývala matematikou Tajemných, od chvíle, co byl objeven myšlenkový archív.

„Pořád si myslím, že se s tou expedicí muselo něco stát," tvrdila Anja Fieldová. Obdivné pohledy Vica Ceriana přehlížela.

„Jak jste na to vůbec přišla?"

„No, tak nejdřív odletěl Dan Riker s devíti Blesky. Jaksi se přerušilo spojení..."

„Odkud to víte?"

„Palubní stanice POINT OF to odposlouchávala. Náhodou při zkoušce narazila na jejich frekvenci."

„Aha, takže jste hned přiložila ouško?" zakřenil se Ceriani.

„Proč myslíte?" zeptala se Anja neúčastně.

„No, protože je v expedici pan Riker."

„Do toho vám nic není."

„Prosím, prosím, já to tak nemyslel," omlouval se Ital. „Takže vy si myslíte, že lidé na Metanu potřebují pomoc?"

„Proč tam o den později letěl Ren Dhark? A proč se už dávno nevrátil? I s jeho skupinou se ztratilo spojení. Co vy na to?"

„Že jste zase odposlouchávala," konstatoval Ceriani věcně. „Jistě, vypadá to, že něco neklape. Ale co byste chtěla udělat?"

„Dát vědět lidem z vedení Cattanu. Přesvědčit je, aby na Metan vyslali záchrannou expedici."

„Nemyslíte, že muži na Metanu sami nejlépe vědí, co mají dělat?" „Muži jsou občas úzkoprsí a příliš velcí rutiněři. Vy si myslíte, že ničeho nedocílím, protože jsem žena? Tak to tedy uvidíme!"

Anja Fieldová pohodila hlavou a vyšla ven. Mínila to tomu namyšlenému opičákovi ukázat. Přitom jí uniklo, jak jeden muž v montérkách, jenž se nacházel nedaleko Ceriana, rychle odešel. Ten muž šel k provizorní videofonní budce, jakých bylo po jeskyni v Deluge

vystavěno mnoho. Zvolil jisté číslo.

„Sedm-tři-tři-nula," ohlásila se volaná strana. Obrazovka zůstala temná. Příjemce měl zakrytou snímací kameru.

„Tady patnáct," řekl muž., Anja je na cestě. Chce se pustit do předpokládané věci. Je pěkně rozčilená."

„Díky, patnáctko," odvětil neviditelný. „Přebíráme ji. Konec."

Muž opustil budku, rozhlédl se a vrátil se ke své práci. Bernd Eylers měl skutečně své oči všude.

V dobře osvětlené jeskyni stála POINT OF, kosmická loď, na které se tu pracovalo.

A stále více tu lidem chyběli odborníci, kteří se zdržovali kdesi na Metanu.

„Dobrý den, slečno Fieldová. Tak jste zase jednou v Cattanu? V poslední době jsme vás tu často neviděli," řekl Wren Craig, jenž se jakoby náhodou octl na letišti v Cattanu právě ve chvíli, když přistávala Anja Fieldová. Dělal, jakoby šlo o velikou náhodu a zcela samozřejmě se k matema-tičce připojil. Znal se s ní velmi dobře.

„Jdu do městské rady. Těm hochům se musí dát jasně najevo, že se na Metanu něco děje," odvětila rozčileně.

„Že s expedicí něco je? Jak jste na to přišla?" dělal Craig nechápavého. Chtěl ze všeho nejdřív získat čas.

„Pane Craigu, já vím víc než vy," řekla Anja rozhodně. „Vy si celý den sedíte v laboratoři nebo za psacím stolem. Pro samá čísla nevidíte na slunce."

„Ano, ano," přikyvoval Craig pobaveně.

„Zaslechla jsem nějaká hlášení expedice... teď se už delší čas nehlásí!" „Cože? Víte to jistě?"

„Přirozené. Proto jsem taky tady. Musí se něco udělat. A sice rychle. Muži na Metanu jsou v nebezpečí!"

„Hm. Když je to tak..." Craig předstíral, že o věci uvažuje. Ve skutečnosti přemýšlel o tom, jak Anju co nejjednodušeji přesvědčit, aby do městské rady nechodila. Když se to dozvědí tam, bude to, jakoby všechno vyhlásila na náměstí.

Anja Fieldová rozhodně kráčela k takzvané radnici. Craig se bezradně rozhlížel.

Kráčel vedle ní a hledal Eylerse, jemuž měl dát nenápadné znamení v případě, že by byl se svojí chytrostí v úzkých.

Ale Eylerse nebylo vidět. Teprve když došli k jednomu nároží, spatřil jej přecházet ulici.

„Nemyslíte, že vaše vystoupení na radnici vyvolá chaos mezi lidmi?" zeptal se Craig.

„To je mi jedno. Muži na Metanu potřebují pomoc a taky ji dostanou." Popravdě dívka myslela jen na jednoho muže a sice na Dana Rikera. Poznala ho blíž během jeho rekonvalescence, kdy mu dávala hodiny matematiky Tajemných, a co se zpočátku jevilo jako sympatie, přerostlo v pravou náklonnost. Samozřejmě, že jí nebyl lhostejný ani osud ostatních mužů, ale v této chvíli myslela na Rikera. Představa, že by se mu mělo něco stát, pro ni byla nesnesitelná.

„...a taky ji dostanou," zopakovala. „I kdybych o ni měla požádat celou veřejnost."

To byla chvíle, kdy Craig vytáhl z kapsy dýmku a upustil ji na zem, což byl signál pro Eylerse, aby se věci chopil sám.

Muž od bezpečnosti tak učinil překvapivým způsobem. Když přicházeli k jednomu z domů, právě z něho vycházel a loučil se ve dveřích s nějakým mužem. Pak se otočil, že se vydá na cestu — a potkal se s Anjou Fieldo-vou a Wrenem Craigem.

„Dobrý den, slečno Fieldová," naznačil úklonou. „Dobrý den, pane Craigu. Dneska máme hezký den."

„Dobrý den, pane Eylersi," pravil Craig rychle, „kampak kráčíte?"

„Služební drobnosti," udělal oslovený kyselý obličej. „Nuda, ale zato časově náročná. Jsem na cestě na radnici."

„Tam chceme také, přesněji, chce tam slečna Fieldová."

„Aha," řekl Eylers a chvíli je mlčky provázel. Zajímal se přitom jen o špičky svých bot. Vědomě tak v Anje vystupňoval nervozitu. A podařilo se mu to.

„Jak docílím svolání městského zastupitelstva?" vypadlo z ní náhle.

„Proč? Chcete jim kázat?"

Anja se na Eylerse zaraženě zadívala. Hrál to, nebo vážně nic nevěděl?

„Já sice nevím, jak dalece vás zajímá osud mužů na Metanu, včetně Re-na Dharka a jiných, se kterými denně spolupracujete, ale hlavně mi nevyprávějte, že nevíte, v jakém jsou teď nebezpečí. Já jdu na radnici, abych docílila vyslání záchranné výpravy. A když se mi to nepodaří tam, zkusím to na ulici mezi lidmi."

„Milá slečno Fieldová," řekl Eylers a Craig se sám ulekl jeho ledového hlasu. „Vy nic takového neuděláte. Chápu vaše obavy o pana Rikera, ale to, co máte v úmyslu, mužům v expedici neudělá dobrou službu. Pouze vyvoláte neklid. Nic víc."

„Podívejme, takhle se odkrývají masky," zasyčela Anja zlostně. „Mně je jedno, co máte za lubem, ale jen tak mě nezlomíte. Postarám se, aby se rada sešla a..."

„Pokud se nezačnete chovat slušné, dám vás zavřít. Vy vůbec netušíte, co byste mohla způsobit, když zneklidníte lidi. Bude se krást, vraždit a plundrovat. To v žádném případě nechci riskovat. Takže..."

Anja před těmito argumenty roztála. Polkla nasucho.

„Ale muži na Metanu mohou zemřít..."

„I my si myslíme, že se tam něco stalo," pokoušel se jí vysvětlovat Craig. „Ale nevypadá to, že by šlo o život a o smrt. Kromě toho se včera večer Ren Dhark krátce ohlásil a řekl, že si o ně nemáme dělat starosti."

„Tomu nevěřím."

„Když mi slíbíte, že nevyvoláte ve městě chaos, můžete si to hlášení poslechnout," řekl Eylers. „A abyste to věděla, dám vás sledovat. Z toho, co chcete udělat, stejně nic nebude. Takže chcete s námi jít ke spojařům?"

Anja přikývla.

„Ale tohle přece není normální Dharkův hlas," pravila Anja impulzivně, když si poslechla *záznam*.

„Chcete tvrdit, že to není Dhark?" zeptal se Eylers.

„Je to on, to ano. Jenom se mi nelíbí, jak mluví. Je to nějak ospalé, ne, to není to pravé slovo." Chvilí přemýšlela. „Bez ducha. Jakoby byl myšlenkami jinde, to je ono."

Craig s Eylersem se na sebe podívali.

„Přehrajte to ještě jednou," řekl šéf bezpečnosti. Technik poslechl.

Opět se ozvalo šumění kosmické statiky a pak:

„Tady Dhark. Volám Cattan. Nedělejte si o nás starosti."

„Ještě jednou," požadoval Eylers. Vyslechli si opakování.

„Takhle přece Dhark nemluví," trvala na svém Anja.

Poslechli si to znova a znova.

Nakonec dali oba muži Anje za pravdu. Přidal se i šéfspojař.

„Nyní bychom se ale měli vyvarovat falešných závěrů," varoval astrofyzik. „Dhark promluvil příliš krátce, než abychom si mohli myslet, že není pánem svých smyslů. I přenos mohl jeho slova zkreslit. Přesto..." „Nabízí se podezření, že Dhark a ostatní podléhají nějakému hypnotickému vlivu," konstatoval Eylers věčně.

„Ale pak musíme něco udělat, všechny Blesky, co jsou k dispozici, musejí na Metan a..." pravila Anja Fieldová.

„To by k ničemu nevedlo," přerušil ji Craig. „Zvažte jen: když se do hypnotického vlivu dostalo devatenáct Blesků a osmatřicet mužů, pak se to stane i těm zbývajícím, které bychom tam poslali." _.- „Takže nemůžeme dělat vůbec nic?" V Anjině hlase zazněla rezignace.

„Ne," řekl Bernd Eylers těžce. A Craig jen potvrdil jeho slova: „Můžeme jenom čekat, doufat a mlčet."

„Vsaďte se, že to je obrazový projektor," řekl Are Doorn a pustil se do válcovitého předmětu na kosmické lodi Nogků, jenž na stisknutí knoflíku právě vyjel z podlahy.

„Může to taky být kontrolní zařízení nějakých přístrojů," odporoval mu kdosi.

Doorn pokrčil rameny. Ohledával stěny lodi. Kde byl projektor, musely být kazety s filmem nebo něco podobného. Prsty nahmatal malý, poloku-lovitý výstupek. Stiskl ho.

Následkem toho to zabzučelo a jedna stěna ujela stranou. Za ní se objevily regály podobné zásuvkám. Doorn tam našel celou řadu takových knoflíků a pod nimi symboly, jakých bylo na lodi habaděj.

Sibiřan stiskl jeden z nich. Jedna ze zásuvek vyjela. Objevil v ní jako prst dlouhé, drážkované čepy, vždy po sedmnácti v jedné zásuvce.

Doorn udělal gesto jako — no, vidíte, — a Ren Dhark s Danem Rike-rem uznale přikývli.

Sibiřan jeden čep vytáhl, hledal. a našel pak otvor ve válci, do kterého čep zapadl.

Na přístroji se ihned rozsvítilo červené světlo. Zavedený čep zajel dovnitř. Před protilehlou stěnou se objevil červený prsten o průměru dvou metrů.

Přítomní muži rychle oddechovali.

V prstenci se ukazovaly obrazy jako ve filmu s dobrou kvalitou.

Snímky byly dělány z nějaké kosmické lodi. Zpomaleně předváděly přibližování se obrovskému rudému slunci. Pak následoval stříh a loď se bíl-žila planetě. Musela být skoro bez vody, protože chyběla charakteristická mračna.

„Třeba je to čirou náhodou čep, který ukazuje vlast Nogků," řekl kdosi. Do místnosti přicházeli další muži, kteří zaslechli zprávu o objevení projektoru, Skutečně to tak vypadalo.

Planeta na obraze se stále zvětšovala. Někde vzadu se hádali dva vědci o technice, která mohla tyhle záběry udělat.

„Suchý svět," konstatoval Ren Dhark. „Bud' je to domácí planeta Nog-ků, nebo planeta s klimatem, které je jím příjemné. Naši biologové se domnívají, že Nogkové mohou ve vlhké atmosféře žít jen krátkou dobu. Už deset procent vlhkosti vzduchu jim vadí. Podle toho by jim i na Sahaře bylo zle." Pak ukázal na obraz: „Támhle, přístav kosmických lodí."

Filmující loď přistávala. Když dosedla, ozvaly se v místnosti výkřiky překvapení. To, co z výšky vypadalo jako nějaké nádoby, byly lodě jako ta, ve které se nyní nacházeli.

„Jsou to lodě jako tahle," řekl jeden.

„Ne," odporoval mu jiný. „Copak nevidíte, jak se kolem nich něco hemží?"

„Ano, ale je to sotva vidět. Co to může být?"

„To jsou Nogkové. Porovnejte si velikosti. To nejsou malé lodě jako tato — tyhle jsou obrovské jako ta, co před nedávném ztroskotala na Metanu. Jsou dlouhé čtyři sta metrů nebo ještě víc."

„Ale pak má to letiště rozměry tak dvacetkrát dvacet kilometrů. Pane jo," pravil Voncev.

„Doufáme, že jsou od nás hodně daleko. Naši přátelé v jeskyni by se asi neuložili ke spánku dřív než by vyslali volání o pomoc. To si myslí náš spojový specialista. Nogkové totiž palubní vysílačku naprosto přetížili a zničili ji tím. Z rozmaru to asi neudělali."

„Také jsem toho názoru," dodal Ren Dhark. „Skutečnost, že se uložili ke spánku, potvrzuje, že nepočítají s nějakou rychlou záchranou. Tady tedy nemám pochyb. Samozřejmě, že bychom v konfrontaci s takovouto kosmickou mocí neobstáli."

Další záběry vedly diváky do vzdáleného města. Nic jiného nemohlo to množství bílých kuželů být. Byly zhruba padesát metrů vysoké a měly na třicet metrů v průměru. Ve stěnách svítila pravidelné umístěná okna. To vše halilo narudlé světlo obrovské hvězdy.

Všude chodili kupodivu dospělí Nogkové. Malé, dětské postavy nikde nikdo neviděl.

„To ukazuje na státem řízenou populaci," poznamenal jeden biolog. „Pravděpodobně je tu

nějaká podobnost se hmyzem na Zemi. Ale proč Nogkové vykazují znaky dvojího druhu — hmyzu a plazů — je mi záhadou."

Projektor pípl, obraz zhasl a čep vypadl do záchytné misky. „Hotovo," řekl suše Doorn. „Škoda, že nemáme čas na řádnou prohlídku lodi."

„Ještě lepší by bylo, kdybychom si ji mohli odvézt na Cattan a tam ji nechali prohlédnout vědcům," dodal Ren Dhark. „Bohužel máme důležitější problémy. Nejdřív ze všeho se postarat, aby nás Syntetové propustili. Avšak než se o to pokusíme, chtěl bych se jít podívat do šachty s pyramidou."

Kromě Doorna se k němu přidal ještě Wilkins, Larsen a Congollon, Szardak a Voncev. Dhark slíbil, že tam nezůstanou dlouho a ještě jednou vyzval ke klidu.

„Pánové, zůstaňte tady na palubě lodi Nogků, dokud se nevrátíme. Podívejte se ještě na nějaké obrazové čepy nebo zabezpečte nějaký materiál, který bychom si mohli vzít s sebou. Za dvě nebo tři hodiny jsme zpět."

Když vyšli ven do metanové bouře, pokračoval Dhark v proslovu:

„Nemyslete si, že bych si nedělal starosti ohledně dosavadního chování Syntetů."

Otočil se k nim. Byly jich stovky, nebo už tisíce?

„Shromažďují se tady," řekl Wilkins chraptivě.

Sedm mužů v čele s Reném Oharkem proniklo do jeskyně. Zastavili se před energetickou bariérou a vysvětlovali její princip.

„Mám to za víceúčelový mechanismus," řekl Doorn. „Bariéra má za úkol uzavírat prostor před kyselou atmosférou. Ale to není všechno. Jistě má ještě i další funkce."

„Co máte na mysli?" zeptal se Dhark.

„Může to být spojeno s počítadlem. A s identifikací. Možná se prostoupením bariéry uvádí něco v činnost. Budeme chytřejší, až sejdeme k pyramidě."

Mužům bylo všelijak, když kráčeli dále. Kdo to zařízení vystavěl a proč? Možná byli sledováni. Ukazovali se právě někde na nějaké obrazovce? A jaká tvář se na ni dívá — má-li ta bytost vůbec nějakou tvář?

Po prostoupení první bariéry se dle očekávání přerušilo spojení s muži venku.

Když sestupovali po galérii dolů, zahnali obavy a myšlenky na Syntety. To, co viděli v šachtě, je fascinovalo.

Když kráčeli dolů, objevili na stěnách galérie další ornamenty, sloužící jako spínače, ale nedotýkali se jich, protože nevěděli, čemu slouží.

A po chvíli ukázal Doorn na místo, které mu připomínalo dveře. Skupina se zastavila a všichni svítili na zmíněné místo ve stěně šachty.

Uprostřed reliéfového ornamentu, což ovšem mohly být také naprosto abstraktní tvary, spatřili vertikální linii. Ve dvou a půl metrech výšky ji křížovala horizontální linie, jež o dva metry dál pokračovala opět svisle.

„To jsou dveře," konstatoval Larsen. „Možná je tu toho ještě víc." Poodstoupil a prohlížel si celý objekt pozorněji. Ostatní se přidali a hledali otevírací mechanismus.

Are Doorn ohmatával všechny výstupky a ornamenty.

Ralf Larsen objevil o kus dál další dveře.

„Možná je jich tu ještě víc," hlásil rádiem v přilbě. „Mám hledat dál?"

„Ano, Larsene, hledejte dál," odpověděl mu Dhark.

„Oukej," řekl Larsen a pokračoval.

„Hele," řekl v tu chvíli Doorn triumfálně. „A mám to." Vysoko na stěně, tak vysoko, že se musel postavit na špičky, objevil něco jako okvětí, s jehož jednotlivými lístky mohl pohybovat.

Doorn jimi pohyboval postupně, jedním po druhém.

Nestalo se nic.

„Bud' ten mechanismus nefunguje, nebo to dělám špatně." „Jelikož energetické bariéry svědčí

o tom, že tu někde běží stroje, pak platí asi ta druhá varianta," pravil Ren Dhark. „Možná je to zámek s kódem. Jen zasvěcení vědí, v jakém pořadí se má lístky pohnout."

Are Doorn to tedy zkusil znovu. Popadl lístky oběma rukama a bez systému jimi pohyboval. A vtom Část stěny, vymezená těmito liniemi, ustoupila doprava. Netrvalo ani vteřinu, jak rychle zmizela. Za ní se objevila temná chodba.

„Podívejme," řekl Are Doorn. Se zájmem si svítil dovnitř. Ale ani paprsek silné svítlny nedosáhl na konec dlouhé chodby. Její stěny byly dokonale hladké.

„Stát! Tady zůstat!" chytil Ren Dhark Sibiřana a strhl jej nazpět.

„Proč?" podíval se Doorn pozlobeně na Dharka.

„Vaše bezstarostnost zasluhuje ocenění, Doorne, ale cožpak nevidíte nebezpečí, do kterého se vrháte? Když se ty dveře za vámi zavrou, můžete zemřít hladu nebo se udusit. Kdo vám slíbil, že budeme schopni je zas otevřít? Třeba jste náhodou použil jednu z tisíců možných kombinací."

Doorn se vzpamatoval.

„Máte pravdu. Díky, Dharku."

„To je v pořádku."

Dhark opatrně přistoupil ke dveřnímu rámu a posvít si na stěny chodby bezprostředně za ním. Nenašel žádná kontrolní Čidla. Ani o kus dál ne.

„Zevnitř se ty dveře očividně nedají otevřít," konstatoval. „Takže nesmíme dovnitř. Vinou naší neznalosti by se staly smrtelnou pastí."

„Pokud se nám o ni už nepostarali Sytetové," namítl Amer Wilkins pesimisticky.

„Nechtě si ty žerty," pravil Ren Dhark ostře.

„Hej, Dharku, tady je celá řada dveří," ozval se opět Larsen. „Našel jsem další troje. Jsou o devadesát stupňů přesunuty. Rampa činí deset okruhů spirály až dolů," počítal, „což dává zhruba čtyřicet dveří. Podívám se ještě výš."

„Dobře, Larsene. My zatím sejďeme dolů a ještě se podíváme na pyramidu. Víc nemůžeme momentálně udělat," odvětil Dhark. „Tohle *zatížení* je značně rozvětvenější než jsme čekali. Počkejte na nás nahoře."

„Oukej."

Dhark a pět mužů šlo nyní dolů k úpatí šachty. Larsenova domněnka se potvrdila. Pokaždé, když se rampa otočila o čtvrt obrátky, našli nové dveře.

„Pojďte, Doorne, máme málo času. Je tu výzkumné práce na několik měsíců." Ren Dhark musel Sibiřana téměř nutit, aby šel dál. Doorn by nejraději zůstal u každých dveří a zkusil je všechny pozotvírat. Ukázalo se, že otevírací mechanismus je všude na stejném místě a ve stejné podobě. Pak už byli dole. S velkou opatrností míjeli ozářené pole Nogků,

„Jen tyhle zářiče samy o sobě by byly předmětem největšího zájmu našich biologů," řekl Congollon a prohlížel si agregáty Nogků.

„Pojďte, Congollone," musel Ren Dhark opět naléhat. „Vážně nemáme tolik času. Snad se tím vším budeme moci zabývat během některé z příštích expedic."

„JPokud se k tomu dostaneme," neodpustil si Wilkins. Ale nikdo mu neodpovídal, tak se připojil k ostatním, kteří přecházeli k pyramidě.

Mezitím se seshora ozval Larsen a ohlásil, že dveře jsou i směrem nahoru ve stejných odstupech.

„Dobrá, Larsene. Počkejte nahoře. My tu dole budeme brzy hotovi, už jenom pyramida a jdeme," řekl Ren Dhark. Nahlédl do pyramidy a v duchu se vrátil k nejdůležitější věci dne — k Sytetům. K věci, která znamenala otázku života a smrti.

Těmito myšlenkami byl Ren Dhark rozptýlen. Nedával pozor. Tato nepozornost mu měla přinést dosud nejtajuplnější a zároveň nejvelkolepější zážitek v životě.

Pjotr Voncev, který už v pyramidě byl, šel napřed. Ren Dhark mu sice naslouchal, ale jenom

jedním uchem. V duchu byl jinde.

Skupina se zastavila u vchodu do místnosti v pyramidě.

„I tady uvnitř jsou hybné ornamenty," slyšel, jak říká Voncev., „Dorá-ner si s tím hrál a najednou byl ten sarkofág pryč."

Ren Dhark se odlepil od skupinky a vešel sám dovnitř. Prohlížel si ornamenty a strop.

Zaslechl i Doorna, jak říká:

„Takže tímhle že Doraner pohnul?. Víte to jistě?"

„Ano, přirozené, viděl jsem to přesně. Já mu pak zakázal další pohyby, jinak by mohl zapnout něco, co by nás třeba ohrozilo. Každopádně když jsme sem vešli, byla ta kamenná nádoba... proboha, Dharku! Pojd'te ven, vždyť vy stojíte přesně tam, co..."

Dhark se vzpamatoval. Když zaslechl Vonceva křičet, pochopil souvislosti. V zádech ho silně zamrazilo. Vypjal se ke skoku, ke skoku ven na rampu, odkud na něj vyděšeně zíralo pět mužů.

Příliš pozdě.

Ren Dhark se připravoval na vše možné. Na obrovský výboj elektrické energie, na zničující úder nebo obrovský tlak, na velkou teplotu nebo chlad, anebo na pád do propasti, ale nic takového se nestalo.

Dhark vyskočil z místnosti a přistál na břiše na rampě. Ztraceně, pomyslel si, tak to bylo o chlup. Pomalu se zvedal.

Úlek ho málem připravil o rozum. Kolem něj bylo jasné sluneční světlo.

Sluneční světlo někde, kde mělo být pouze světlo ručních svítilen a mihotavé světýlko spících Nogkú.

Dhark se musel uklidnit. Rychle zkonstatoval, že je nezraněn. Teprve pak se snažil přehlédnout své okolí.

Stál před bílou, sedmistěnnou pyramidou, podobnou té, která stála v šachtě. I tady byla rampa a na jejím konci místnost uvnitř pyramidy.

Ale tam taky končila veškerá podobnost věcí. Tato pyramida stála ve velkém kulatém údolí.

Horizont byl uzavřen prstencovitou zdí vysokou čtyři sta metrů. Údolí bylo plné bujné vegetace, travin, květin a stromů. Stromy Dhark odhadoval jako dvacet metrů vysoké. I příkré stráně a hřebeny valu byly porostlé.

Když Dhark potlačil své vzrušení, konstatoval, že se musí nacházet na nějaké jiné planetě.

Pyramidy byly tedy stanicemi meziplanetárního transportního systému. Zřejmě byl odhmotněn a světlem přesunut jinam, aby se tam zase zhmotnil.

Když se podíval na modrou oblohu, projel jím další šok. Stálo na ní jenom jedno slunce. Jedno slunce. Ne dvě!

Nebyl tedy na Hope.

Ren Dhark měl dojem, že není ani v domovské Galaxii. Jeho přemístění nebylo pouze meziplanetární, nýbrž mezihvězdné. Metan a dvojslunečný systém ležely možná sto, tisíc nebo ještě více světelných let daleko.

Pro Dharka nebylo problémem si v duchu zrekonstruovat, co se vlastně v šachtě stalo.

Ptal se, jak se dostane nazpět. Nemohl zároveň stát uprostřed pyramidy a přitom pohnout ornamentem na zdi, nebo ano?

Jeho pohled padl na okolní stromy. Tyč, větev! Mohl to zkusit pomocí nějaké dlouhé větve.

Kontrola! Chtělo to všechno nejdřív pokus.

Ren Dhark sebral ze země kámen, položil ho do středu místnosti v pyramidě a pak se vrátil k ornamentu u dveří, aby jím pohnul.

Kámen zmizel po osmnácti vteřinách!

Takže bylo možné zařízení aktivovat a pak v klidu dojít do středu místnosti a nechat se přenést. A jakkoli Dharka tato planeta zajímala, rozhodl se pro návrat.

Ještě jednou se řádně rozhlédl. Ornamentů tu byla spousta. Zřejmě i nějaké kontrolní a

dolad'ující.

Něco ho napadlo. Rychle vytáhl z kapky blok, vytrhl z něj fólii a kyselinovou tužkou na ni napsal:

Jestliže fólie dorazí, prosím, pošlete ihned odpověď. Dhark.

Pak ji položil doprostřed místnosti a aktivoval prostor. Za osmnáct vteřin fólie zmizela.

Dhark se posadil ke vchodu a pozoroval okolí. Vzadu u lesa viděl malé ptáky, zaslechl i bzučící hmyz. Tiše šuměl les. Teploměr ukazoval dvacet sedm stupňů Celsia. Byl to jistě kyslíkový svět. Přesto ale mčl Dhark přilbu na hlavě zavřenou. Nebyl čas na experimenty. Ve sluchátkách zaslechl slabé tóny, které zněly jako hudba, jako staré eólské harfy.

Planeta tedy byla obydlená. Byla to hudba, nebo to bylo dorozumívání? Byl vysílač daleko nebo blízko?

Ren Dhark se podíval na hodinky. Deset minut od odeslání fólie. Bud' muži nečekají v pyramidě, nebo fólie nedošla.

Otázka za otázkou. Dhark se ohlédl. Lákavý svět, jistě. Měl tu zůstat?

Ne, rozhodl se. Jeho místo bylo u přátel na Metanu. K těm se musel vrátit, anebo se o to alespoň pokusit. Rysy ve tváři mu ztvrdly. Sáhl po ornamentu, pohnul jím a pak se postavil doprostřed místnosti. Cekal.

Vchod okamžitě potemněl. Místnost zůstala. Ren Dhark spatřil, že to není tatáž místnost. Ze by už byl zpět na Metanu?

Ne. Projelo jím zklamání.

Vchodem procházelo šero. Vyšel ven.

Na černém, jasném nebi svítily neznámé konstelace hvězd. Před ním se rozprostírala neznámá rovina bez rozlišovacích znaků až daleko k horizontu. Stupnice na teploměru rychle klesala. Zastavila se na mínus sto-osmdesáti stupních.

Ren Dhark rozsvítil ruční svítilnu, sestoupil z rampy a obešel pyramidu. Pak mu bylo jasné, odkud přichází to šeré světlo. Z blízké planety. Takže stál na nějakém jejím měsíci. Zřejmě i tohle byl kyslíkový svět. Dalo se z toho usuzovat o podstatě stavitelů tohoto jedinečného dopravního systému? Dýchali kyslík? Nač potom pyramida na Metanu? Žili tito stavitelé vůbec ještě? Jestliže ano, tak kde? Mohli se tu každým okamžikem objevit? Věděli o tom, že používá jejich systém?

Opět jenom otázky.

Každopádně tu ale nemohl zůstat. Ren Dhark v sobě pocítil fatální pohnutí. Musel cestovat dál, od jednoho stanoviště ke druhému. Někde bude moci nakonec zůstat, anebo tam zemře. Pokrčil rameny, znova obešel pyramidu a vstoupil do ní. Jakoby stiskl kliku, sáhl na ornament a postavil se doprostřed místnosti.

Ozářilo ho několik jasných světél od vchodu a zároveň uslyšel v přilbě nesnesitelný řev.

Instinktivně trhl rukou směrem k paprskometu, ale pak zbraň nechal v pouzdře. Tomu řevu rozuměl. Byly to divoké výkřiky radosti.

„Tady je! Už je zas tady! Hímlhergot je tady!”

Trvalo ještě asi minutu, než získal Ren Dhark jistotu, že je opět v šachtě na Metanu.

Omámeně vystoupil ze středu místnosti. Jeho pět druhů jej vítalo s otevřenými náručemi jako jeden muž. „Neuvěřitelné. Fantastické. Úžasné.”

To byly komentáře mužů, když kráčeli s Dharkem po spirálovité rampě vzhůru k východu.

Všechno mu teď připadalo jako sen. Musel se nutit, aby to chápal jako skutečnost.

„Mezihvězdný transportní systém, no to je k zbláznění,” vrtěl Congol-lon hlavou. „To vyvolá spoustu dalších otázek.”

„Které sotva jen tak vyřešíme,” dodal Szardak. Ren Dhark mlčel. Nervové vypětí se hlásilo.

Mlčky krácel s ostatními. Ralf Larsen na ně čekal nahoře před vchodem do štol. Věděl o všem, slyšel je ve svých sluchátkách.

Když prošli poslední bariérou, ani je nenapadlo zavolat ven ty, kteří tam na ně čekali. V té chvíli si na Syntety ani nevzpomněli. Jeden za druhým vystoupili z jeskyně do amoniakového deště.

A okamžitě je to zasáhlo. Jejich myšlení se zúžilo, aniž by si toho byli vědomi. Všichni do jednoho měli pocit, že musí přejít do Blesků a nastoupit. Mlčky, jako loutky, plnili tento rozkaz.

Když nad sebou a Arcem Doornem Ren Dhark zavřel kabinu, zapnul vysílačku a zavolal Cattan:

„Tady Ren Dhark. Volám Cattan. Nedělejte si o nás starosti.“

Jeho schopnost kritičnosti byla zablokována. Nevěděl, co dělá, když po-tom přepnul na ruční řízení a páku posunul k minimálnímu výkonu. Blesk zatáhl nohy a stál tím pádem tři metry dvacet nad úrovní mokré kamenité země. Ale neodletí.

Ostatní piloti v tu chvíli učinili totéž. Nevěděli o tom.

Ochromoval je těžký hypnotický vliv. Upadli do spánku, jakmile zapnuli na nejnižší výkon. A od stěn se začali odlepovat Syntetové.

„No dobrá, tak ještě šest hodin počkáme,“ řekl Wren Craig Berndu Ey-lersovi na jejich tajné poradě. Eylers ho informoval o náladách obyvatelstva.

„Fámy o neštěstí expedice na Metanu narůstají. Jako vždy v takových případech existují nejrůznější variace. Od nehody jednoho muže až po totální zničení celé výpravy. Bylo by dobře, kdybychom brzy mohli lidem ukázat alespoň jednoho ze členů expedice. Nejlépe samozřejmě Dharka. Navrhuji počkat ještě šest hodin, pak svolat městskou radu a dát jí o všem vědět. Necht' páni radní rozhodnou, co chtějí udělat.“

„Oukej, takže šest hodin,“ zopakoval Craig. „Předtím ale, než oficiálně ohlásíme, že jsou Ren Dhark a jeho muži pohřešováni, bychom měli učinit jistá opatření.“

Eylers se chápavě zašklebil.

„Myslíte něco proti případnému státnímu převratu. Bez starosti. Pokud to bude zapotřebí, vezmu to do ruky osobně. Ale divil bych se, kdyby to došlo až tak daleko. Podle mých vědomostí — a ty bývají obvykle velmi dobré — neexistuje momentálně žádná skupina, která by byla natolik nespokojená a tak dobře zorganizovaná, aby se pokusila o puč. Ale jak jsem řekl, budu mít uši našpicované.“

„Takže si rozumíme. Dnes večer. Bylo by mi ale podstatně milejší, kdyby se Dhark dnes večer vrátil.“

Eylers stál už u dveří, že půjde. „Mně taky,“ dodal ještě. Mladý spojový technik Glenn Morris pomalu prožíval fáze od váhavé se probouzejícího vědomí až k úplnému probuzení. Nejprve si myslel, že je doma v posteli. Teprve vědomí, že má na sobě skafandr, ho uvedlo na pravou míru. Zasténal, chtěl se otočit a zjistil, že sedí ve svém ne právě pohodlném Blesku. Otevřel oči.

Vzpomínky se rychle vracely. Byl na Metanu. Jako doprovod Janoše Szardaka. Odstartovali se třemi Blesky, aby se pod vedením Rena Dharka pokusili nalézt Rikerovu ztracenou expedici. Nejdřív to byl neúspěch, potom je Syntetové donutili letět do propasti'. Tady se všichni muži opět sešli. Ale Syntetové jim bránili ve vzletnutí a ve spojení s Cattanem. Objevili loď Nogků. Pak se Dhark se skupinou mužů vydal do hloubi jeskyně, aby si prohlédl to, co tam našli Dan Riker a Eddie Tolan.

Ano. Morris si vzpomínal na každíčkou podrobnost. Určitou dobu po Oharkově odchodu vyšli všichni muži z korábu Nogků a nastoupili do Blesků. I on, Morris, to udělal. Pak tam prostě seděli a čekali. Nevěděli nač, ale bylo jim jaksí jasné, že je vše v pořádku.

O něco později se Dhark se svými muži vrátil a také nastoupili do Blesků. Vysílačkou svého člunu zaslechl, jak Dhark podává zprávu do Catta-nu, že je vše v pořádku a že si o ně nemají dělat starosti. Pak opět vše ztichlo.

Morris přemýšlel. Hned nato musel usnout. Podíval se na chronometr.

Projel jím ledový úlek. Od Oharková zavolání uplynul na Hope více než jeden den. Seděli všichni tak dlouho v Blescích a spali? Způsobili to Syntetové, kterých v propasti neuvěřitelné přibývalo?

Syntetové!

Jsou ještě tu?

Morris zapnul projekci. To, co viděl, způsobilo, že mu na čele vyvstal studený pot.

Všech devatenáct Blesků se vznášelo se zataženými vzpěrami. To znamenalo, že pohon běžel na minimální výkon, jinak by Blesky odletěly. Ale stály tři metry dvacet nad zemí.

Pod Blesky se pohybovaly podivné řady kapkovitých bytostí,

Syntetové!

Pomalou, ale jistě se každý z nich dostal na řadu, chvíli setrval pod Bleskem a pak vystřelil pryč. Byl to pohled nahánějící strach.

Pak si Morris něčeho všiml. Normálně svítily skvrny na čelech Syntetů zelené. Ve chvíli, kdy se Syntet zastavil pod Bleskem, barva jeho skvrny se změnila. Zmodrala. A hned nato Syntet vyletěl pryč.

Glenn Morris na to nechápavě zíral. Pod každým Bleskem se odehrávalo totéž. Spojář sice neměl pocit, že je bezprostředně ohrožen, ale to vše mu přece jen bylo divné.

„Haló, Szardaku, slyšíte mě?“

Žádná odpověď.

„Szardaku, co je! Tak odpovězte!“

Opět jen mlčení.

Morris se potil. Přepnul na interní spojení mezi Blesky a pokoušel se probrat některého z mužů. "

Marně. I jeho pokus o zavolání do Cattanu se nezdařil. Zdálo se, jakoby cosi jeho Blesku beze zbytku odebíralo energii. Morris předpokládal, že se tak děje i u ostatních Blesků.

Morris pochopil, že je jediným mužem na Metanu, který se probral z hypnotického spánku.

Co měl udělat?

Opět se podíval na projektor. Podivné procesí Syntetů pokračovalo. Odsouzen k nečinnosti je alespoň pozorně sledoval.

Kapky pomalu připlouvaly. Muselo to být jaksi namáhavé. Tam, kde se zdržovaly, muselo být energetické centrum pohonu Blesků. A tam někde se uvolňovala energie.

Energie!

Glenn Morris náhle poznal pravdu. Potřebovali energii. Unaveně a zničeně se sem doplazili. Čerství a nabití energií vyrazili odtud! Natahovali do sebe energii z pohonu Blesků. Odtud také změna barvy na čele!

Po tomto poznání se Morris uklidnil. Chápal mnohé. Možná byli Syntetové díky nedostatku energie v nebezpečí. Jako člověk, kterému hrozí smrt hladem. Z tohoto důvodu převzali Rikerovu expedici a zavedli ji do propasti. Což se týkalo i ostatních Blesků, které přiletěly na pomoc.

Pak se tady shromáždili a takříkajíc se *najedli*

Přirozeně, že pro Morrisa zůstala řada otázek otevřených. Například proč Syntetové tak dlouho čekali, než donutili piloty zapnout motory? Proč zvolili tuhle propast? Proč dosud nehledali spojení s člověkem?

Morris si byl jist, že se ostatní muži dříve nebo později ze spánku proberou jako on. Spojení! Proč-by mezitím neměl vyzkoušet navázat se Syntety spojení? Vzpomněl si na frekvenci, při které se v Cattanu objevila na obrazovce zvláštní hra barev.

Sáhl k ovládacímu panelu a pohnul jednou z pák. Okamžitě se objevil stejný kaleidoskop barev jako tenkrát. Spojení se Syntety bylo obnoveno. Ale Morrisovi to nebylo nic platné. Pouze věděl, že se spojil s inteligentními bytostmi.

Na obrazovce se objevovaly abstraktní formace. Byly Morrisovi zoufale vzdálené. Aby sám

prevzal iniciativu, nakreslil na papír model atomu vodíku a přidržel ho před optikou. Okamžitě se na obrazovce objevil model atomu hélia. S námahou přemohl své vzrušení. Tohle byl důkaz. Syntetové byli nejenom inteligentní, ale vyznali se i v atomové fyzice. Kromě toho věděl, že ho Syntetové prostřednictvím optiky videofonu mohou vidět. Nyní chtěl položit další otázku. Nakreslil galaktickou spirálu a označil na ní planetární systém na místě, jež předpokládali astrofyzikové. Pak nakreslil přes galaxii další čáry, přidržel papír před optikou a tužkou na tyto čáry ukazoval. To, v co vůbec nedoufal, se stalo. Na obrazovce se objevila tatáž kresba.

Znázorněním dvojlunečného systému procházela čára, která vykazovala pět přerušení.

Morris si myslel, že chápe. Syntetové putovali Galaxií. Tady buď končila jejich pouť, anebo se tu museli zastavit díky nedostatku energie.

Spojař se opět podíval na obrazovku. Konec procesí se blížil. Poslední Syntetové přiletli, setrvali pod Blesky a vyletěli pryč. Každopádně zmizeli z dohledu. Model Galaxie se ztratil z obrazovky.

Glenn Morris si mimoděk začal pískat. Byl spokojen, šťastný, ba dokonce rozverný.

Sebekriticky hledal příčinu tohoto náhlého návalu citu, jenž postrádal reálný podklad.

Poznání přišlo hned. Ta radost nevycházela z něho, byla zprostředkovávána. Prožíval radost společně s někým jiným.

Ještě než se zotavil z překvapení, pronikly náhle do jeho mozku cizí myšlenky. Přijímal je jako vyslovovaná slova.

„Konečně jsme našli frekvenci vašeho myšlení. Odpovídej soustředěnými myšlenkami, jestli nám rozumíš.“

„Rozumím,“ pomyslel si Morris vzrušeně.

„To je dobře. Děkujeme vám. Bez energie vašich strojů bychom nemohli pokračovat v naší cestě. Dřívější pokus, připojit se ke sluncím tohoto systému, se nepodařil. Naš hledači paprsek nechtěně přivodil zřícení lodi Nogků. Pak jsme museli čekat, než přijdete. Naše objevení nad vaší planetou jste správně pochopili jako volání o pomoc a přiletěli jste s těmi-to energií nabitými stroji, abyste nám pomohli.“ „Pomohli jsme vám rádi.“

„My teď půjdeme,“ pokračoval hlas v Morrisově hlavě. „Ale předtím bychom vás chtěli varovat. Nechápejte, proč tu žijete. Vy nevíte nic o smrtelném nebezpečí, které se sem blíží?“

„Jaké nebezpečí?“ zeptal se Olenn Morris. Ale nedostal odpověď. Syn-tetové se už nehlásili. Namísto toho se ozval energetický zaměřovač Blesku. Ukazoval velmi silný zdroj energie, jenž se vzdaloval z dvojlunečného systému. Morris věděl, že Syntetové nastoupili svoji cestu, ať už vedla kamkoli.

O několik minut později se ohlásil Ren Dhark. Po pominutí hypnotického vlivu se probudil jako první. Morris mu odpověděl a zběžně informoval o svém kontaktu se Syntety. Dhark ho ani jednou nepřerušil.

„Děkuji, Morrisi,“ řekl pak. „Jednal jste víc než promyšlené. Syntetové tedy měli hlad. Proto to naše zajetí.“ Zasmál se.

„Kdyby frekvenci našeho myšlení našli dřív, mohli jsme si ušetřit veškerá nedorozumění. No, není výhod bez nevýhod. Jinak bych neobjevil ten záhadný transportní systém. Aha, vy o tom ještě nevíte? Budu vám o tom vyprávět později. A jak slyším, naši kamarádi se probouzejí. Až se proberou, můžeme vyrazit domů.“

Ve sluchátkách se skutečně ozývalo zívání, bručení, kňučení a polohlasé sténání probouzejících. Ren Dhark volal jednotlivé muže jménem. O čtvrt hodiny později mohl vydat rozkaz ke startu. Už předtím ale zavolal na Cattan, že jsou všichni v pořádku a že se vracejí domů.

Spojová centrála na Cattanu nejprve informovala Eylerse. Ten se právě chystal ke Craigovi, protože lhůta šesti hodin již téměř uplynula.

Návrat expedice byl v Cattanu přivítán s úlevou a radostí. Ren Dhark ihned svolal konferenci

všech vůdčích vědeckých osobností. Divícimu se auditoriu sdělil neurčité varování Syntetů a vydal pokyn hledat příčinu záření všemi prostředky.

Energetičtí odborníci ohlásili plni pýchy, že práce na výstavbě energetického zvonu nad Cattanem pomalu končí. Nepřestali ani poté, co se záření ztratilo.

Ren Dhark dokázal tento heroický výkon ocenit. Ale varování Syntetů mu nešlo z hlavy.

Přestože si neumel udělat žádnou představu o smrtelném nebezpečí, před kterým Syntetové varovali, přece jen tušil, že lidé nebudou moci na Hope zůstat dlouho.

Když byly nejdůležitější věci vysloveny a konference skončila, usedl do vznášedla a v doprovodu Dana Rikera odletěl na Deluge. Jejich cfle se tam rozdělovaly. Riker mezitím už v Cattanu slyšel, za jaký plán se chtěla Anja Fieldová zasadit. Wren Craig mu s mrknutím oka dal najevo, že za to může poděkovat sám sobě. Proto spěchal, aby Anju uviděl.

Shledání mělo ale charakter chladné sprchy, alespoň z její strany.

Když k ní přistupoval a rozevíral náruč, řekla jen jízlivě:

„No, tak jste už tady," otočila se a nechala ho stát. Dan Riker se více než kdy jindy utvrzoval v názoru, že ženy jsou naprosto nevypočitatelné.

Ren Dhark se šel projít. Posadil se na vyvýšený kámen. Chtěl být chvíli sám, aby mohl zpracovat ten bezpočet zážitků, které expedice přinesla.

Nejvíce místa v jeho mozku zabíralo varování Syntetů. Mělo s tím něco společného to kolísání mezigalaktického magnetického pole? Každopádně museli mít oči stále dokořán.

Objev mezihvězdného transportního systému také získal na značném významu. Ren Dhark si uvědomoval, jak vysoce technizovaná společenství musela existovat už dávno předtím, než na galaktickou scénu vstoupil člověk. Jestlipak člověk vůbec kdy dosáhne takové úrovně?

Ren Dhark vstal a pomalu se vracel. Na obzoru viděl další bouři.